

PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI DLA MIASTA HELU

NA LATA 2021 – 2024

SPIIS TREŚCI

1. WSTĘP	4
1.1. PODSTAWA PRAWNA OPRACOWANIA GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI	6
1.2. CEL OPRACOWANIA GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI	6
2. UWARUNKOWANIA FORMALNO-PRAWNE, INSTYTUCJONALNE I PROGRAMOWE FUNKCJONOWANIA OCHRONY ZABYTKÓW W GMINIE HEL	8
2.1. USTAWY REGULUJĄCE PROBLEMATYKĘ OCHRONY ZABYTKÓW I OPIEKI NAD ZABYTKAMI	8
2.2. STRATEGICZNE CELE POLITYKI PAŃSTWA W SFERZE OCHRONY ZABYTKÓW	13
2.3. PROBLEMATYKA OCHRONY ZABYTKÓW W SYSTEMIE ZADAŃ STRATEGICZNYCH, WYNIKAJĄCYCH Z KONCEPCJI PRZESTRZENNEGO ZAGOSPODAROWANIA KRAJU	15
2.3.1. RELACJE GMINNEGO PROGRAMU OCHRONY ZABYTKÓW ZE STRATEGIĄ ROZWOJU WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO	15
2.3.2. RELACJE GMINNEGO PROGRAMU OCHRONY ZABYTKÓW Z PLANEM ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO	18
2.3.3. RELACJE GMINNEGO PROGRAMU OCHRONY ZABYTKÓW Z PROGRAMEM OPIEKI NAD ZABYTKAMI WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO	19
2.3.4. UWARUNKOWANIA WYNIKAJĄCE Z REGIONALNEGO PROGRAMU OPERACYJNEGO WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO NA LATA 2014-2020	24
2.4. WEWNĘTRZNE UWARUNKOWANIA PRAWNE I PROGRAMOWE OCHRONY ZASOBÓW DZIEDZICTWA I KRAJOBRAZU KULTUROWEGO GMINY HEL	27
2.4.1. UWARUNKOWANIA WEWNĘTRZNE WYNIKAJĄCE ZE STRATEGII ZRÓWNOWAŻONEGO ROZWOJU MIASTA HELU	27
2.4.2. UWARUNKOWANIA WEWNĘTRZNE WYNIKAJĄCE Z STUDIUM UWARUNKOWAŃ I KIERUNKÓW ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO MIASTA	29
3. DZIEDZICTWO KULTUROWE GMINY HEL	35
3.1. RYS HISTORYCZNY	35
3.2. OKRESY ROZWOJU ŚRODOWISKA KULTUROWEGO OBSZARU GMINY	38
3.3. ZASOBY DZIEDZICTWA I KRAJOBRAZU KULTUROWEGO GMINY HEL	41
3.3.1. WYKAZ ZABYTKÓW NIERUCHOMYCH WPISANYCH DO REJESTRU	41
3.3.2. WYKAZ ZABYTKÓW NIERUCHOMYCH OBJĘTYCH GMINNĄ EWIDENCJĄ ZABYTKÓW	43
3.3.3. ZABYTKI ARCHEOLOGICZNE	54
3.3.4. ZASOBY MUZEALNE	57
3.3.5. KRAJOBRAZ KULTUROWY	57
3.4.6. DZIEDZICTWO NIEMATERIALNE	58
4. DIAGNOZA STANU ZASOBÓW DZIEDZICTWA KULTUROWEGO GMINY HEL	62
4.1. STRUKTURA MORFOGENETYCZNA GMINY	
4.2. TYPY ZABYTKÓW NIERUCHOMYCH	66

4.3. OCENA STANU ZASOBÓW DZIEDZICTWA KULTUROWEGO	70
5. ANALIZA STRATEGICZNA SWOT	71
6. CELE DZIAŁANIA W ZAKRESIE OCHRONY DZIEDZICTWA KULTUROWEGO NA LATA 2021-2024 DLA GMINY HEL	73
6.1. PRIORYTETY I CELE STRATEGICZNE	73
6.2. TABELA - CELE I DZIAŁANIA WRAZ Z TERMINARZEM	74
6.3. MONITORING REALIZACJI GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI	78
6.4. INSTRUMENTARIUM GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI	79
6.4.1. INSTRUMENTY PRAWNE	79
6.4.2. INSTRUMENTY KOORDYNACJI	79
6.4.3. INSTRUMENTY FINANSOWE	79
6.4.4. INSTRUMENTY SPOŁECZNE	80
6.4.5. INSTRUMENTY KONTROLNE	80

1. WSTĘP

Miasto Hel leży w północnej części województwa pomorskiego, na terenie powiatu puckiego. Obejmuje powierzchnię 21,72 km²; zamieszkaną przez 3261 osób (2019 r.). Jest gminą miejską. Od północnego-zachodu sąsiaduje z gminą miejską Jastarnia.

Obszar gminy to północna część Pobrzeży Południowobałtyckich – makroregion Pobrzeże Gdańskie – mezoregion Mierzeja Helska. Najdalej wysunięta w morze południowa część Mierzei Helskiej (cypel), otoczona wodami morza Bałtyckiego i Zatoki Puckiej znajduje się w granicach gminy. Same granice przebiegają w większości wzdłuż brzegów morza i zatoki. Wyjątek to odcinek o długości ok. 1,0 km – granica lądowa z Jastarnią, przebiegająca w poprzek półwyspu. Na obszarze miasta Hel półwysep osiąga swoją największą szerokość dochodzącą do 3,0 km.

Mierzeja Helska rozwinęła się na podwodnej, płytkiej platformie, zbudowanej z osadów morza litytowego. Na podłożu utworów wieku kredowego zalegają bezpośrednio osady plejstoceny, przykryte utworami holocenu. Są to utwory akumulacji morskiej, reprezentowane głównie przez piaski drobnoziarniste i średnioziarniste. W warstwie powierzchniowej lokalnie występują torfy o miąższości od kilku do kilkudziesięciu centymetrów. W obszarze zabudowanym występują często nasypy różnego pochodzenia. Najczęściej jest to gruz budowlany lub przemieszane piaski oraz odpadki pochodzące z różnych okresów historycznych. Nasypy te lokalnie mogą osiągać miąższość do 5 m. Powierzchnia półwyspu nadbudowana jest formami eolicznymi. Od strony otwartego morza występuje pas plaży ograniczony równoległym do linii brzegowej wałem wydmowym. Brzeg półwyspu Helskiego szczególnie od strony otwartego morza jest abradowany (ostatnio został w ten sposób "ścięty" fragment cypla półwyspu). Wzdłuż plaży ciągną się klify wydmowe "wycięte" w starszych formach wydmowych. Szerokość plaż jest zmienna i waha się od ok. 10 - 15 m do 100 - 120 m. Zmiany przebiegu linii brzegowej i szerokości plaż zależą od oddziaływania fal morskich i prądów w strefie brzegowej oraz związanego z tymi zjawiskami ruchu rumowiska. Od strony Zatoki Puckiej plaże są wąskie (od kilku do kilkunastu metrów). Wzdłuż całego półwyspu Helskiego występują wydmy o różnych kształtach, wielkości i wysokości. Na obszarze miasta Hel plażom od strony otwartego morza towarzyszą rozległe pola wydmowe z wałami o orientacji równoległej do brzegu, pagórami i fragmentami wydm parabolicznych. Poszczególne formy wydmowe osiągają wysokości powyżej 20 m n.p.m. Pomiędzy poszczególnymi wydmy występują obniżenia poziomu terenu rzędu 5 - 8 m. Wysokie wydmy (ok. 10 m)

towarzyszą też brzegom nadzatkowym na zachód od terenów zainwestowanych miasta Hel. Wnętrze półwyspu w obszarze miasta Hel zajmują wały wydmore o południkowym przebiegu i niewielkich wysokościach do 5 -7 m n.p.m. Teren zainwestowania miejskiego jest w zasadzie płaski, mało zróżnicowany. Wysokości na tym obszarze osiągają maksimum 5 m n.p.m. Na podstawie dostępnych badań, analiz i opracowań można stwierdzić, że w zasadzie na całym obszarze miasta Hel w jego granicach administracyjnych występują dobre warunki dla posadowienia budynków. Gmina posiada bardzo wybitne walory turystyczne, związane z długą linią brzegową i pięknymi plażami położonymi nad Zatoką Gdańską.

Głównym potencjałem rozwojowym gminy jest turystyka, stąd istotnym warunkiem jego wykorzystania jest dbałość o właściwe kształtowanie krajobrazu. Jego istotnym składnikiem jest komponent kulturowy, związany z zagospodarowaniem przestrzennym. Zachowanie najcenniejszych elementów krajobrazu kulturowego oraz ukierunkowanie rozwoju przestrzennego gminy zgodne z zasadą dobrej kontynuacji będzie jednym z wyznaczników atrakcyjności turystycznej gminy. Sprawa ta ma tym większe znaczenie, że coraz ważniejszą formą wypoczynku staje się turystyka kulturowa. Zachowanie dziedzictwa kulturowego staje się zatem doskonałym sposobem inwestycji w przyszłość.

Brak większych założeń architektonicznych na terenie gminy nie oznacza, że nie ma tu interesujących obiektów zabytkowych. Fakt umieszczenia w Gminnej Ewidencji Zabytków prawie 200 obiektów (w gminie, która ma niewiele ponad cztery tysiące mieszkańców) wskazuje na duże nasycenie zabytkami. Stan zachowania wielu z nich stwarza niebezpieczeństwo ich bezpowrotnej utraty. Utrata oryginalnej substancji zabytkowej przyniosłaby niepowetowane szkody dla jakości krajobrazu kulturowego gminy, ponieważ nawet wierna odbudowa obiektów zabytkowych nie jest w stanie przywrócić ich pełnej wartości, opierającej się w znacznej mierze na autentyczności.

Zasada dobrej kontynuacji w rozwoju przestrzennym gminy powinna wyrażać się w organicznym rozwoju struktury urbanistycznej miasta, niezakłócaniu charakteru jego zabudowy, wpisywaniu się nowych obiektów zarówno w ukształtowaną historycznie tkankę przestrzenną, jak też w dopasowaniu ich formy architektonicznej do specyficznych form wykształconych na terenie Mierzei Helskiej.

Gmina powinna wykorzystać wszelkie dostępne środki do zwiększania swojej atrakcyjności turystycznej. Stworzyć warunki umożliwiające właściwe kształtowanie ładu przestrzennego, jako jednego z najważniejszych czynników wpływających na jakość oferowanej oferty turystycznej.

1.1. PODSTAWA PRAWNA GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI

I. Rozstrzygnięcia ustawowe:

a) Art. 5, art. 6 ust. 1, art. 86 Konstytucji RP, które głoszą m.in.:

Rzeczpospolita Polska (...)strzeże dziedzictwa narodowego (...);

Rzeczpospolita Polska stwarza warunki upowszechniania i równego dostępu do dóbr kultury, będącej źródłem tożsamości narodu polskiego, jego trwania i rozwoju;

Każdy jest obowiązany do dbałości o stan środowiska i ponosi odpowiedzialność za spowodowane przez siebie jego pogorszenie. Zasady tej odpowiedzialności określa ustawa..

a) Art. 7, ust. 1, pkt. 9 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. – Dz. U. 2013 nr 0 poz. 594), który mówi, że:

Zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy. W szczególności zadania własne obejmują sprawy: kultury, w tym bibliotek gminnych i innych instytucji kultury oraz ochrony zabytków i opieki nad zabytkami,

b) Art. 87 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (t.j. Dz. U. 2018 poz. 2067, 2245, z 2019 r. poz. 730.).

W artykule tym znajdujemy:

Ust. 1: Zarząd województwa, powiatu lub wójt (burmistrz, prezydent miasta) sporządza na okres 4 lat odpowiednio wojewódzki, powiatowy lub gminny program opieki nad zabytkami.

Ust. 3: Wojewódzki, powiatowy i gminny program opieki nad zabytkami przyjmuje odpowiednio sejmik województwa, rada powiatu i rada gminy, po uzyskaniu opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków.

Ust. 4: Programy, o których mowa w ust. 3, są ogłaszane w wojewódzkim dzienniku urzędowym.

Ust. 5: Z realizacji programów zarząd województwa, powiatu i wójt (burmistrz, prezydent miasta) sporządza, co 2 lata, sprawozdanie, które przedstawia się odpowiednio sejmikowi województwa, radzie powiatu lub radzie gminy.

1.2. CEL OPRACOWANIA GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI

Gminny programu opieki nad zabytkami służy poprawie stanu zachowania środowiska kulturowego. Ustala się w nim rozwiązania organizacyjne i finansowe, jak również edukacyjne i wychowawcze, które mają doprowadzić do osiągnięcia tego celu.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 Ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 163 poz. 1568): *W krajowym programie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami określa się, w szczególności cele i kierunki działań oraz zadania w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami, warunki i sposób finansowania planowanych działań, a także harmonogram ich realizacji.*

Ustawa precyzuje cele sporządzania programów opieki nad zabytkami w **art. 87**:

- 1. Zarząd województwa, powiatu lub wójt (burmistrz, prezydent miasta) sporządza na okres 4 lat odpowiednio wojewódzki, powiatowy lub gminny program opieki nad zabytkami.*
- 2. Programy, o których mowa w ust. 1, mają na celu, w szczególności:*
 - 1) włączenie problemów ochrony zabytków do systemu zadań strategicznych, wynikających z koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju;*
 - 2) uwzględnianie uwarunkowań ochrony zabytków, w tym krajobrazu kulturowego i dziedzictwa archeologicznego, łącznie z uwarunkowaniami ochrony przyrody i równowagi ekologicznej;*
 - 3) zahamowanie procesów degradacji zabytków i doprowadzenie do poprawy stanu ich zachowania;*
 - 4) wyeksponowanie poszczególnych zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego;*
 - 5) podejmowanie działań zwiększających atrakcyjność zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych oraz wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych na opiekę nad zabytkami;*
 - 6) określenie warunków współpracy z właścicielami zabytków, eliminujących sytuacje konfliktowe związane z wykorzystaniem tych zabytków;*
 - 7) podejmowanie przedsięwzięć umożliwiających tworzenie miejsc pracy związanych z opieką nad zabytkami.*

2. UWARUNKOWANIA FORMALNO-PRAWNE, INSTYTUCJONALNE I PROGRAMOWE FUNKCJONOWANIA OCHRONY ZABYTKÓW W GMINIE HEL

2.1. PRAWNE REGULACJE PROBLEMATYKI OCHRONY ZABYTKÓW I OPIEKI NAD ZABYTKAMI

- 1) Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. 1997 nr 78 poz. 483)
- 2) ustawa z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 2187),
- 3) ustawa z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. – Dz. U. 2013 nr 0 poz. 594)
- 4) ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 roku – prawo ochrony środowiska (t.j. – Dz. U. 2013 nr 0 poz. 1232),
- 5) ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 roku o ochronie przyrody (t.j. – Dz. U. 2013 nr 0 poz. 627),
- 6) ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (t.j. – Dz. U. 2010 nr 102 poz. 651),
- 7) ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. – Dz.U. 2012 nr 0 poz. 647),
- 8) ustawa z dnia 7 lipca 1994 roku – prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1186.),
- 9) ustawa z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (t.j. - Dz. U. 2012 poz. 406),
- 10)ustawa z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie (t.j. – Dz. U. 2010 nr 234 poz. 1536).

Zasady ochrony zabytków znajdujących się w muzeach i w bibliotekach określone zostały w ustawach:

- 1) Ustawa z dnia 21 listopada 1996 roku o muzeach (t.j. – Dz. U. 2012 nr 0 poz. 987),
- 2) Ustawa z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach (t.j. – Dz.U. 2012 nr 0 poz. 642).

Ochronę materiałów archiwalnych regulują przepisy:

- 1) ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (t.j. – Dz.U. 2011 nr 123 poz. 698).

Rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego do ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami:

- 1) rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 9 lutego 2004 r. w sprawie wzoru znaku informacyjnego umieszczanego na zabytkach nieruchomych wpisanych do rejestru zabytków (Dz. U. Nr 30, poz. 259)
- 2) rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 26 maja 2011 r. w sprawie prowadzenia rejestru zabytków, krajowej, wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków oraz krajowego wykazu zabytków skradzionych lub wywiezionych za granicę niezgodnie z prawem (Dz. U. Nr 113, poz. 661)
- 3) Rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie nagród za odkrycie lub znalezienie zabytków archeologicznych (Dz. U. Nr 71, poz. 650)
- 4) Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 2 sierpnia 2018 r. w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, prac restauratorskich i badań konserwatorskich przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków albo na Listę Skarbów Dziedzictwa oraz robót budowlanych, badań architektonicznych i innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków, a także badań archeologicznych i poszukiwań zabytków (Dz. U. 2018 r. poz. 1609)
- 5) Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie krajowego rejestru utraconych dóbr kultury (Dz. U. poz. 1275)
- 6) Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 2 lipca 2015 r. w sprawie nagród za znalezienie zabytków lub materiałów archiwalnych (Dz. U. poz. 979)
- 7) Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 26 maja 2011 r. w sprawie prowadzenia rejestru zabytków, krajowej, wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków oraz krajowego wykazu zabytków skradzionych lub wywiezionych za granicę niezgodnie z prawem (Dz. U. Nr 113, poz. 661)
- 8) Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 18 lutego 2011 r. w sprawie wzorów dokumentów oceny wskazującej czas powstania zabytku, wyceny zabytku oraz potwierdzenia wwozu zabytku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 50, poz. 256)
- 9) Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 18 kwietnia 2011 r. w sprawie wywozu zabytków za granicę (Dz. U. Nr 89, poz. 510)
- 10) Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 16 sierpnia 2017 r. w sprawie dotacji celowej na prace konserwatorskie lub restauratorskie przy zabytku

wpisanym na Listę Skarbów Dziedzictwa oraz prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków (Dz. U. poz. 1674)

- 11) Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 10 stycznia 2014 r. w sprawie dotacji na badania archeologiczne (Dz. U. poz. 110)
- 12) Rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 5 sierpnia 2004 r. w sprawie organizacji i sposobu ochrony zabytków na wypadek konfliktu zbrojnego i sytuacji kryzysowych (Dz. U. Nr 212, poz. 2153)
- 13) Rozporządzenie Ministra Kultury z dnia z dnia 9 kwietnia 2004 r. w sprawie organizacji wojewódzkich urzędów ochrony zabytków (Dz. U. Nr 75, poz. 706)
- 14) Rozporządzenie Ministra Kultury z dnia z dnia 10 maja 2004 r. w sprawie rzeczoznawców Ministra Kultury w zakresie opieki nad zabytkami (Dz. U. Nr 124, poz. 1302)
- 15) Rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 12 maja 2004 r. w sprawie odznaki "Za opiekę nad zabytkami" (Dz. U. Nr 124, poz. 1304, z późn. zm.)

W myśl art. 3 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, zabytkiem jest:

nieruchomość lub rzecz ruchoma, ich części lub zespoły, będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące świadectwo minionej epoki bądź zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową.

Zgodnie z art. 4 niniejszej ustawy:

Ochrona zabytków polega, w szczególności, na podejmowaniu przez organy administracji publicznej działań mających na celu:

- 2) zapewnienie warunków prawnych, organizacyjnych i finansowych umożliwiających trwałe zachowanie zabytków oraz ich zagospodarowanie i utrzymanie;*
- 3) zapobieganie zagrożeniom mogącym spowodować uszczerbek dla wartości zabytków;*
- 4) udaremnianie niszczenia i niewłaściwego korzystania z zabytków;*
- 5) przeciwdziałanie kradzieży, zaginięciu lub nielegalnemu wywozowi zabytków za granicę;*
- 6) kontrolę stanu zachowania i przeznaczenia zabytków;*
- 7) uwzględnianie zadań ochronnych w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz przy kształtowaniu środowiska.*

Natomiast w art. 6 stwierdza się, że:

1. ochronie i opiece podlegają, bez względu na stan zachowania:

- 1) zabytki nieruchome będące w szczególności:*
 - a) krajobrazami kulturowymi,*
 - b) układami urbanistycznymi, ruralistycznymi i zespołami budowlanymi,*
 - c) dziełami architektury i budownictwa,*

- d) *działami budownictwa obronnego,*
- e) *obiektami techniki, a zwłaszcza kopalniami, hutami, elektrowniami i innymi zakładami przemysłowymi,*
- f) *cmentarzami,*
- g) *parkami, ogrodami i innymi formami zaprojektowanej zieleni,*
- h) *miejskami upamiętniającymi wydarzenia historyczne bądź działalność wybitnych osobistości lub instytucji.*

2) zabytki ruchome będące w szczególności:

- a) *działami sztuk plastycznych, rzemiosła artystycznego i sztuki użytkowej,*
- b) *kolekcjami stanowiącymi zbiory przedmiotów zgromadzonych i uporządkowanych według koncepcji osób, które tworzyły te kolekcje,*
- c) *numizmatami oraz pamiątkami historycznymi, a zwłaszcza militariami, sztandarami, pieczęciami, odznakami, medalami i orderami,*
- d) *wytworami techniki, a zwłaszcza urządzeniami, środkami transportu oraz maszynami i narzędziami świadczącymi o kulturze materialnej, charakterystycznymi dla dawnych i nowych form gospodarki, dokumentującymi poziom nauki i rozwoju cywilizacyjnego,*
- e) *materiałami bibliotecznymi, których mowa w art. 5 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach,*
- f) *instrumentami muzycznymi,*
- g) *wytworami sztuki ludowej i rękodzieła oraz innymi obiektami etnograficznymi,*
- h) *przedmiotami upamiętniającymi wydarzenia historyczne bądź działalność wybitnych osobistości lub instytucji,*

3) zabytki archeologiczne będące w szczególności:

- a) *pozostałościami terenowymi pradziejowego i historycznego osadnictwa,*
- b) *cmentarzyskami,*
- c) *kurhanami*
- d) *reliktami działalności gospodarczej, religijnej i artystycznej.*

2. Ochronie mogą podlegać nazwy geograficzne, historyczne lub tradycyjne nazwy obiektu budowlanego, placu, ulicy lub jednostki osadniczej.

Formy ochrony zabytków określa art. 7:

- 1) *wpis do rejestru zabytków,*
- 2) *uznanie za pomnik historii,*
- 3) *utworzenie parku kulturowego,*
- 4) *ustalenie ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej lub decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego.*

5) wpis na na Listę Skarbów Dziedzictwa

Na mocy art. 16 oraz 17

Rada gminy może utworzyć park kulturowy w celu ochrony krajobrazu kulturowego oraz zachowania wyróżniających się krajobrazowo terenów z zabytkami nieruchomymi charakterystycznymi dla miejscowej tradycji budowlanej i osadniczej, na którego terenie (lub jego części) mogą być ustanowione zakazy i ograniczenia.

Zgodnie z art. 18

Ochronę zabytków i opiekę nad zabytkami uwzględnia się przy sporządzaniu i aktualizacji koncepcji przestrzennego zagospodarowania, strategii rozwoju, planów zagospodarowania przestrzennego, analiz i studiów z zakresu zagospodarowania przestrzennego oraz decyzji o ustaleniu lokalizacji, warunkach zabudowy oraz o zezwoleniu na realizację inwestycji.

W art. 19

Określa się sposoby uwzględniania ochrony zabytków i opieki nad zabytkami przy sporządzaniu i aktualizacji opracowań wskazanych w art. 18.

Art. 20

Głosi, że projekty i zmiany planu zagospodarowania przestrzennego województwa oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego podlegają uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków.

Natomiast w Art. 21

Stwierdza się, że ewidencja zabytków jest podstawą do sporządzenia programów opieki nad zabytkami przez województwa, powiaty i gminy.

Art. 22

Określa sposoby prowadzenia krajowej, wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków.

W art. 89

Stwierdza się, że *organami ochrony zabytków są:*

- 1) minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, w imieniu którego zadania i kompetencje, w tym zakresie, wykonuje Generalny Konserwator Zabytków;*
- 2) wojewoda, w imieniu którego zadania i kompetencje, w tym zakresie, wykonuje wojewódzki konserwator zabytków.*

Polska przyjęła Konwencję UNESCO w sprawie ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego, sporządzoną w Paryżu dnia 17 października 2003 r. (Dz. U. 2011 nr 172 poz. 1018), na mocy której państwa-strony konwencji zobowiązały się do:

Art. 11

Zdefiniowania różnych elementów niematerialnego dziedzictwa kulturowego oraz zapewnienia jego ochrony

Art. 12

Identyfikacji i inwentaryzacji elementów niematerialnego dziedzictwa kulturowego w postaci rejestrów

Art. 13

Ochrony, rozwoju i promocji elementów niematerialnego dziedzictwa kulturowego

Art. 14 i 15

Kształcenia, uświadamiania oraz włączania społeczeństwa w ochronę niematerialnego dziedzictwa kulturowego

Art. 16 i 17

Obliguje państwa-strony konwencji do sporządzenia Listy reprezentatywnej niematerialnego dziedzictwa kulturowego ludzkości oraz Listy niematerialnego dziedzictwa kulturowego wymagającego pilnej ochrony

Art. 18

Ustala sposoby realizacji programów, projektów i działań mających na celu ochronę niematerialnego dziedzictwa kulturowego

Art. 19 – 24

Precyzują reguły międzynarodowej współpracy i pomocy mającej na celu ochronę niematerialnego dziedzictwa kulturowego

Art. 25 – 28

Omawiają sposób działania Funduszu Ochrony Niematerialnego Dziedzictwa Kulturowego

2.2. STRATEGICZNE CELE POLITYKI PAŃSTWA W SFERZE OCHRONY ZABYTKÓW

Ważnym elementem planowania strategicznego jest określanie zadań i konstruowanie priorytetów do realizacji celów krótko- i długofalowych. Zadaniem głównym polityki Państwa w dziedzinie ochrony zabytków jest tworzenie mechanizmów, które dostosowałyby tę sferę do warunków gospodarki rynkowej. Działania dotyczą sfery legislacyjnej, zmian organizacyjnych

obejmujących konieczne rozszerzenie zakresu działań instytucji odpowiedzialnych za ochronę dziedzictwa kulturowego w Polsce oraz zmian w strategii i organizacji ochrony dóbr kultury. Aktualną politykę państwa w sferze ochrony dziedzictwa kulturowego wyznacza „**Krajowy program ochrony zabytków i opieki nad zabytkami na lata 2014-2017**”, przyjęty Uchwałą Nr 125/2014 Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 2014 r. Określa on cele i kierunki działań oraz zadania, jakie powinny być podjęte w szczególności przez organy i jednostki administracji publicznej w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami. Jednym ze strategicznych założeń Krajowego programu (przyjętych na etapie prac nad dokumentem i odzwierciedlonych w brzmieniu jednego z celów szczegółowych) jest wzmocnienie synergii działania organów ochrony zabytków, w tym tworzenie podstaw współdziałania z organami samorządu terytorialnego. Jest ono wyrazem przekonania, że jakościowa przemiana w zakresie ochrony zabytków w Polsce może nastąpić przede wszystkim dzięki łączeniu zasobów, lepszemu sieciowaniu struktur i działań organów ochrony zabytków. Jednocześnie, odwołując się do kompetencji Generalnego Konserwatora Zabytków należy wskazać, iż rolą Krajowego programu jest tworzenie warunków wypracowania rozwiązań modelowych oraz ich upowszechnienie, np. poprzez system konferencji i spotkań z przedstawicielami jednostek samorządu terytorialnego. Od stopnia zaangażowania tych podmiotów będą zależały realne efekty podejmowanych działań. Ponadto głównymi założeniami Krajowego programu są: uporządkowanie sfery ochrony zabytków nieruchomych, uporządkowanie rejestru oraz podniesienie jakości służb w zakresie realizacji pozostałych zadań w odniesieniu do zabytków nieruchomych (szkolenia, część zadań z podejścia krajobrazowego, wzmocnienie orzecznictwa); dostosowanie prawa i praktyki ochrony zabytków w Polsce do standardów międzynarodowych – ratyfikacja konwencji, ochrona zabytków ruchomych, wdrożenie podejścia krajobrazowego, w tym podkreślenie roli parków kulturowych, jako jednej z kluczowych form ochrony zabytków; wzmocnienie realizacji konstytucyjnej zasady pomocniczości, w szczególności w odniesieniu do zadań realizowanych przy zaangażowaniu obywateli lub skierowanych bezpośrednio do nich; zwiększenie efektywności ochrony lokalnego dziedzictwa kulturowego – poprzez lepszy przepływ informacji pomiędzy organami ochrony zabytków a społecznościami żyjącymi w ich otoczeniu; zwiększenie zaangażowania samorządów w ochronę i opiekę nad zabytkami oraz wzmocnienie zaangażowania społecznego na rzecz ochrony zabytków; działania administracyjne na rzecz zwiększania dostępności obiektów zabytkowych dla osób niepełnosprawnych – likwidowanie barier i łagodzenie uciążliwości związanych z niepełnosprawnością ma istotne znaczenie dla przeciwdziałania wykluczenia tej grupy społecznej z dostępu do dóbr kultury, w tym dostępu do zabytków.

2.3. PROBLEMATYKA OCHRONY ZABYTKÓW W SYSTEMIE ZADAŃ STRATEGICZNYCH, WYNIKAJĄCYCH Z KONCEPCJI PRZESTRZENNEGO ZAGOSPODAROWANIA WOJEWÓDZTWA I KRAJU

2.3.1. RELACJE GMINNEGO PROGRAMU OCHRONY ZABYTKÓW ZE STRATEGIĄ ROZWOJU WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO¹

W zaktualizowanej Strategii Rozwoju Województwa Pomorskiego wśród wyzwań strategicznych znalazły się m.in.:

- Kapitał społeczny i tożsamość regionalna. Stymulowanie aktywności społecznej i budowa regionalnej wspólnoty obywatelskiej czerpiącej m.in. z wielokulturowego dziedzictwa, tradycji morskich i solidarnościowych, a także wzrost kompetencji mieszkańców, które warunkują zdolność do funkcjonowania w dynamicznie zmieniającej się rzeczywistości.
- Zarządzanie przestrzenią. Lepsze zarządzanie przestrzenią dla zmniejszenia presji na środowisko, poprawy bezpieczeństwa powodziowego, a także optymalnego wykorzystania potencjałów terytorialnych (przyrodniczego, krajobrazowego, kulturowego i gospodarczego) dla zapewnienia wysokiej jakości życia.

Jednym z trzech celów strategicznych określonych w dokumencie jest **Nowoczesna Gospodarka**, której elementem składowym jest Unikatowa oferta turystyczna i kulturalna – Cel operacyjny 1.3. W ramach tego celu ustalono następujące wyzwania strategiczne:

- Obszary o nie w pełni uruchomionych potencjałach
- Powiązania gospodarcze
- Zatrudnienie i stan zdrowia mieszkańców
- Zarządzanie przestrzenią

Jako wybór strategiczny określono:

„Sieciowe, kompleksowe, rozpoznawalne co najmniej na poziomie krajowym, oparte o walory naturalne oraz zasoby dziedzictwa kulturowego, jak również wykorzystujące potencjał oferty kulturalnej regionu, produkty i pakiety turystyczne; uniezależnienie oferty turystycznej od pory

¹ Załącznik nr 1 do Uchwały nr 458/XXII/12 Sejmiku Województwa Pomorskiego z dnia 24 września 2012 roku w sprawie przyjęcia Strategii Rozwoju Województwa Pomorskiego 2020

roku, jej różnicowanie w oparciu o potencjał przemysłu czasu wolnego, a także silniejsza specjalizacja regionu w zakresie turystyki prozdrowotnej i biznesowej.”

Wśród oczekiwanych efektów wymieniono:

- Całoroczna, kompleksowa i atrakcyjna oferta turystyczna i kulturalna regionu obejmująca także efektywne wykorzystanie obiektów sportowych o randze krajowej;
- Unikatowe walory naturalne, kulturalne i dziedzictwa kulturowego, w tym kulinarne, wykorzystywane w sposób racjonalny, efektywny i zrównoważony;
- Wzmocniony wizerunek regionu oraz większa rozpoznawalność i spójność kluczowych regionalnych marek turystycznych i kulturalnych;
- Silna współpraca pomiędzy podmiotami branży turystycznej i kulturalnej, ukierunkowanie interwencji.

Jako jeden z kierunków działania ustalono rozwój sieciowych i kompleksowych produktów turystycznych, a jako obszar strategicznej interwencji związany z tym działaniem – obszary o wysokim potencjale turystyczno-rekreacyjnym środowiska przyrodniczego i kulturowego.

Jako zobowiązania samorządu województwa pomorskiego określono:

Rozwój regionalnych sieciowych produktów turystycznych obejmujących m.in. małe porty morskie, mariny, szlaki rowerowe i kajakowe oraz śródlądowe drogi wodne, a także unikatowe dziedzictwo regionalne i ofertę kulturalną.

Rola samorządu województwa pomorskiego

- Koordynator i lider;
- Inwestor;
- Inspirator.

Partnerzy kluczowi dla realizacji celu

- Jednostki samorządu terytorialnego;
- Organizacje turystyczne;
- Instytucje kultury;
- Narodowy Instytut Dziedzictwa;
- Narodowy Instytut Muzealnictwa i Ochrony Zbiorów;
- Wojewódzki Konserwator Zabytków;
- Organizacje pozarządowe;
- Izby gospodarcze i organizacje przedsiębiorców, przedsiębiorcy, w tym operatorzy turystyczni.

Jako warunki sukcesu wymieniono m.in.:

- Rozwój współpracy między sektorem publicznym, branżą turystyczną i podmiotami działającymi w obszarze kultury w zakresie tworzenia wspólnych, sieciowych, ponadlokalnych produktów turystycznych oraz oferty kulturalnej.

Oczekiwania wobec władz centralnych w związku z realizacją Celu:

- Objęcie Żuław statusem krajowego produktu turystycznego;
- Aktywizacja transportowa drogi wodnej Dolnej Wisły oraz usunięcie wszystkich barier prawnych dla zapewnienia swobodnej międzynarodowej żeglugi po Zalewie Wiślanym;
- Udział budżetu państwa w utrzymaniu najważniejszych instytucji kultury i ratowaniu najcenniejszych zabytków regionu;
- Przyjęcie „Krajowego programu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami” ustalającego mechanizmy organizacyjne i finansowe determinujące rzeczywistą ochronę dziedzictwa kulturowego.

Obszary współpracy ponadregionalnej i międzynarodowej:

- Wizerunek i marka turystyczna Regionu Morza Bałtyckiego;
- Sieciowe ponadregionalne produkty turystyczne wykorzystujące m.in.:
 - międzynarodowe drogi wodne: E-60 (morska), E-70 i E-40, z uwzględnieniem Żuław i Zalewu Wiślanego;
 - szlaki kulturowe: XX w., Cystersów, zamków gotyckich, architektury i dziedzictwa hydrotechnicznego Żuław, Kraina w kratę, latarni morskich, budowli hydrotechnicznych;
 - Europejską Sieć Regionalnego Dziedzictwa Kulinarного;
 - międzynarodowe i międzyregionalne trasy rowerowe.

Dla celu operacyjnego 2.2. (Wysoki poziom kapitału społecznego), jako jedno z wyzwań strategicznych określono:

4. Kapitał społeczny i tożsamość regionalna

Wybór strategiczny dla tego celu:

Organizacje pozarządowe (stymulujące aktywność społeczną); tożsamość regionalna i lokalna (czerpiące z bogatego i różnorodnego dziedzictwa kulturowego regionu); aktywizacja i integracja społeczna; uczestnictwo w kulturze i innych formach aktywności społecznej (m.in. sporcie), a także przestrzenie publiczne (jako miejsca sprzyjające wzmocnieniu kontaktów społecznych).

Wśród oczekiwanych efektów znalazły się m.in.:

- Silniejsze poczucie więzi mieszkańców z regionem oraz dbałość o zachowanie różnorodności kulturowej województwa;
- Znaczące uczestnictwo mieszkańców (w tym dzieci, młodzieży, a także osób starszych i niepełnosprawnych) w lokalnych wydarzeniach kulturalnych, sportowych i rekreacyjnych;

- Rozwinięta kultura czytelnicza;
- Wysokiej jakości przestrzeń publiczna;
- Zachowane dziedzictwo i krajobraz kulturowo-przyrodniczy.

2.3.2. RELACJE GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI Z PLANEM ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO²

Plan zagospodarowania przestrzennego województwa pomorskiego jako element regionalnego planowania strategicznego ma na celu równoważenie różnych sfer rozwoju województwa w przestrzeni a jednocześnie służy konkretyzacji przestrzennej celów sformułowanych w strategii rozwoju województwa pomorskiego i określa uwarunkowania przestrzenne do formułowanych programów rozwoju.

KIERUNEK 2.3. WZMACNIANIE CAŁOROCZNEJ I ATRAKCYJNEJ OFERTY TURYSTYCZNEJ W OPARCIU O ZASOBY I WALORY PRZYRODNICZO-KULTUROWE, KRAJOBRAZOWE I FUNKCJE METROPOLITALNE

DZIAŁANIA I PRZEDSIĘWZIĘCIA POLITYKI PRZESTRZENNEJ, SŁUŻĄCE REALIZACJI KIERUNKU 2.3.

4. Budowa, rozbudowa i modernizacja sieci portów jachtowych, przystani żeglarskich i miejsc cumowania, mogących współtworzyć spójną ofertę turystyczną, dającą turyście wodnemu możliwość przybicia do kei lub dłuższego przystanku w interwale kilkugodzinnym, przy kluczowym założeniu bezpieczeństwa żeglugi, w szczególności przez rozwijanie zagospodarowania turystycznego (do 2020 roku):

Podmioty odpowiedzialne za realizację: JST, NGO, podmioty gospodarcze

5. Wykorzystanie turystyczne zasobów i walorów kulturowych regionu przez rozwój infrastruktury turystycznej w miejscowościach położonych na szlakach kulturowych

Podmioty odpowiedzialne za realizację: JST, NGO, podmioty gospodarcze.

² Załącznik nr 1 do uchwały Nr 318/XXX/16 Sejmiku Województwa Pomorskiego z dnia 29 grudnia 2016 r.

2.3.3. RELACJE GMINNEGO PROGRAMU OCHRONY ZABYTKÓW Z PROGRAMEM OPIEKI NAD ZABYTKAMI WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO

Celem strategicznym „Programu Opieki nad Zabytkami Województwa Pomorskiego na lata 2016-2019”³ jest: WZMOCNIENIE POZIOMU OCHRONY I OPIEKI NAD DZIEDZICTWEM KULTUROWYM WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO SŁUŻĄCE ZACHOWANIU ZABYTKÓW, BUDOWANIU TOŻSAMOŚCI REGIONALNEJ ORAZ PROMOCJI TURYSTYCZNEJ REGIONU.

Cel ten jest realizowany w ramach następujących działań:

1. Konserwacja, renowacja i inne działania służące poprawie stanu zachowania: – obiektów sakralnych (kościół, klasztor, kaplica, domy modlitwy, kapliczki przydrożne, cmentarze, kalwarie itp.), – parków, ogrodów, zieleni komponowanej, kompozycji małej architektury.
2. Rewitalizacja zabytkowych zespołów ruralistycznych i urbanistycznych.
3. Zabezpieczenie obiektów zabytkowych przed pożarem, zniszczeniem i kradzieżą (montaż instalacji przeciwpożarowej i alarmowej, zabezpieczeń przeciw włamaniom, znakowanie i ewidencjonowanie zabytków ruchomych itp.).
4. Konserwacja, renowacja i inne działania służące poprawie stanu zachowania zabytków nieruchomych:
 - obiektów budownictwa obronnego (mury, baszty, zamki, twierdze, zespoły fortyfikacji, zespoły koszarowe, budowle obronne itp.),
 - obiektów przemysłu i techniki (fabryki, młyny, wiatraki, kuźnie, wieże ciśnień, hale produkcyjne, browary, gorzelnie itp.),
 - obiektów gospodarczych (magazyny, spichlerze, stajnie, stodoły i inne obiekty w obrębie zespołów folwarcznych, zagród itp.),
 - obiektów mieszkalnych miast i wsi (dwory, pałace, wille, kamienice, tradycyjne obiekty budownictwa wiejskiego, zagrody itp.),
 - obiektów użyteczności publicznej (ratusze, szkoły, szpitale, przytulki, sądy, dworce, karczmy itp.)

³ Załącznik do Uchwały Nr 274/XXVI/16 Sejmiku Województwa Pomorskiego z dnia 26 września 2016 r.

5. Adaptacja na cele kulturalne, edukacyjne, turystyczne obszarów i obiektów przemysłowych i powojaskowych, pokolejowych.
6. Ochrona i konserwacja: – zabytków archeologicznych, – zbiorów muzealnych i archiwaliów, – zabytków ruchomych.
7. Montaż w obiektach zabytkowych urządzeń niezbędnych dla zapewnienia właściwych warunków przechowywania i eksponowania zabytków ruchomych, muzealiów oraz trwałego zachowania i użytkowania tych budowli.
8. Wprowadzenie zapisów w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego zapewniających ochronę wartościowych elementów krajobrazu kulturowego oraz dobrą kontynuację krajobrazową struktur osadniczych.
9. Eliminacja obiektów dysharmonijnych i zakłócających ekspozycję krajobrazową cennych zespołów zabytkowych.
10. Skoordynowana iluminacja akcentów i dominant urbanistycznych o charakterze zabytkowym.
11. Oznakowanie obiektów zabytkowych i tworzenie szlaków kulturowych.
12. Konserwacja, renowacja i inne działania służące poprawie stanu zachowania:
 - urządzeń hydrotechnicznych (śluzy, przepusty, stacje pomp, młyny, elektrownie wodne itp.),
 - obiektów charakterystycznych dla krajobrazów morskich i rzecznych, takich jak między innymi mosty zwodzone, obrotowe,
 - portów morskich
 - handlowych i rybackich z towarzyszącą zabudową i nabrzeżami,
 - budowli przemysłowych związanych z gospodarką morską (w tym z przemysłem stoczniowym).
13. Rewitalizacja zabytkowych obszarów portowych i przemysłowych związanych z przemysłem morskim i gospodarką morską.
14. Konserwacja i rewaloryzacja zabytków nieruchomych i ruchomych dziedzictwa morskiego i rzeczno (w tym archeologicznych).
15. Konserwacja, renowacja i inne działania służące poprawie stanu zachowania:
 - budowli przemysłowych związanych z gospodarką morską i żegluga,
 - osad rybackich i ich dziedzictwa materialnego,
 - latarni morskich, nadbrzeżnych fortyfikacji,
 - elementów dziedzictwa kurortów i uzdrowisk nadmorskich.
16. Zachowanie zanikającej kultury materialnej portów morskich i rzecznych oraz wsi rybackich.

17. Odnowa i ożywienie zdegradowanych obszarów portowych i innych związanych z przemysłem morskim.
18. Zachowanie i ochrona charakterystycznych obiektów hydrotechnicznych, związanych z zagospodarowaniem wód śródlądowych.
19. Pielęgnowanie i promocja tradycji morskich oraz tradycji związanych z życiem codziennym mieszkańców strefy przybrzeżnej.
20. Adaptacja na cele kulturalne, edukacyjne, turystyczne obszarów i obiektów dziedzictwa morskiego i rzeczno-terenowego.
21. Ekspozycja najcenniejszych zabytków dziedzictwa morskiego i rzeczno-terenowego.
22. Zachowanie krajobrazu kulturowego charakterystycznych obszarów polderowych województwa (Żuławy, Powiśle).
23. Ochrona krajobrazu kulturowego strefy przybrzeżnej.
24. Specjalistyczne opracowania badawczo-dokumentacyjne obiektów, zespołów oraz obszarów zabytkowych obejmujące:
 - inwentaryzacje architektoniczno-konserwatorskie,
 - ekspertyzy techniczne i konserwatorskie,
 - badania konserwatorskie, architektoniczne i archeologiczne,
 - programy prac konserwatorskich i restauratorskich.
25. Współpraca z instytucjami kultury oraz jednostkami naukowymi w zakresie rozpoznania regionalnego dziedzictwa kulturowego oraz wymiany informacji o jego zasobach.
26. Rozbudowa warstwy dziedzictwa kulturowego w ramach Systemu Informacji Przestrzennej.
27. Promocja najcenniejszych zabytków, w szczególności obejmująca charakterystyczne zabytki świadczące o odrębności i specyfice regionu.
28. Wspieranie działań edukacyjnych i promocyjnych oraz popularyzujących wiedzę o dziedzictwie kulturowym województwa pomorskiego, w szczególności:
 - przygotowanie i organizacja konferencji naukowych,
 - publikacje książkowe i foldery,
 - organizacja konkursów,
 - popularyzacja dobrych praktyk związanych z opieką i gospodarowaniem zabytkami.
29. Cyfryzacja i udostępnianie materialnych i niematerialnych zasobów kultury regionu.
30. Udostępnianie baz danych o zabytkach przy użyciu nowoczesnych technologii.
31. Specjalistyczne opracowania badawczo-dokumentacyjne obiektów, zespołów oraz obszarów zabytkowych związane z przygotowywanym lub realizowanym procesem inwestycyjnym obejmujące:

- inwentaryzacje architektoniczno-konserwatorskie,
- ekspertyzy techniczne i konserwatorskie,
- badania konserwatorskie i architektoniczne,
- programy prac konserwatorskich i restauratorskich,
- dokumentacje projektowe.

32. Działania uwzględniające w szczególności poprawę stanu zachowania:

- obiektów użyteczności publicznej (szkoły, szpitale, instytucje kultury, itp.),
- obiektów gospodarczych (magazyny, obory, stajnie, stodoły i inne obiekty w obrębie zespołów folwarcznych, zagród itp.),
- obiektów mieszkalnych miast i wsi (dwory, pałace, wille, kamienice, tradycyjne obiekty budownictwa wiejskiego, zagrody itp.),
- obiektów budownictwa obronnego (mury, baszty, zamki, budowle obronne itp.),
- obiektów przemysłu i techniki (spichlerze, mosty, hale przemysłowe itp.),
- parków, ogrodów, zieleni komponowanej.

33. Rewitalizacja zabytkowych zespołów ruralistycznych i fragmentów zespołów urbanistycznych.

34. Rewitalizacja zespołów zabytkowej zieleni i małej architektury.

35. Współpraca z administratorami sąsiednich nieruchomości, w celu uzyskania spójnego i atrakcyjnego efektu zagospodarowania przestrzeni (w szczególności na obszarach zabytkowych układów urbanistycznych i ruralistycznych Gdańska, Sopotu, Gdyni, Słupska i Ustki).

36. Uczestniczenie w wojewódzkich, krajowych i europejskich programach ochrony zabytków oraz tworzenie własnych tematycznych programów ochrony zabytków.

37. Wspieranie działań edukacyjnych i promocyjnych oraz popularyzujących wiedzę o dziedzictwie kulturowym województwa pomorskiego, w szczególności:

- konferencje naukowe,
- publikacje książkowe i foldery,
- organizacja konkursów.

38. Organizacja elementów fizycznie eksponujących walory kulturowe:

- tablic informacyjnych oraz ekspozycji multimedialnych,
- iluminacja obiektów,
- wykonanie prac naprawczych i porządkowych elementów otoczenia podkreślających wartość kulturową obiektu: zieleni i małej architektury.

39. Organizacja lub delegowanie na szkolenia w zakresie:

- przygotowania prac budowlano-konserwatorskich dotyczących obiektów zabytkowych,

- aktywnego zarządzania zasobem zabytkowym,
- przygotowania oferty edukacyjnej i eksponowania walorów dziedzictwa kulturowego.

40. Popularyzacja dobrych realizacji konserwatorskich i budowlanych przy zabytkach, popularyzacja dobrych praktyk projektowych przy zabytkach, a także zagospodarowania obszarów oraz terenów cennych kulturowo, przyrodniczo i krajobrazowo, udostępnianie w Internecie baz danych o zabytkach.

2. Finansowanie Programu Opieki

Finansowanie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami realizowane jest z różnych źródeł. Podstawowe to:

- a) **budżet samorządu województwa** – m.in. dotacje celowe na prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków, dotacje inwestycyjne dla instytucji prowadzonych lub współprowadzonych przez samorząd województwa pomorskiego (obiekty wpisane do rejestru zabytków i ewidencji zabytków) oraz granty samorządu województwa dla podmiotów nie zaliczanych do sektora finansów publicznych, nagrody;
- b) **budżet państwa** – m.in. dotacje w ramach programów Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego na remont i konserwację obiektów wpisanych do rejestru zabytków, Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków na prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków;
- c) **budżety jednostek samorządu terytorialnego** – m.in. dotacje na finansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków;
- d) **fundusze Unii Europejskiej** związane z programami uwzględniającymi dziedzictwo kulturowe, m.in.: Regionalny Program Operacyjny, Program Operacyjny „Infrastruktura i Środowisko”, Program Operacyjny „Polska Cyfrowa”, Program Operacyjny „Inteligentny Rozwój”, Program Rozwoju Obszarów Wiejskich, Program Europejskiej Współpracy Terytorialnej;
- e) **budżet Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej;**
- f) **inne źródła krajowe i zagraniczne.**

Pozostałe źródła finansowania pochodzić mogą od osób fizycznych (np. składki i zbiórki publiczne na określony cel dla danej wspólnoty społecznej), **osoby prawne, organizacje pozarządowe oraz kościoły i związki wyznaniowe.**

2.3.4. UWARUNKOWANIA WYNIKAJĄCE Z REGIONALNEGO PROGRAMU OPERACYJNEGO WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO NA LATA 2014-2020

PRIORYTET INWESTYCYJNY 6c Ochrona, promocja i rozwój dziedzictwa kulturowego i naturalnego. Cele szczegółowe: Zwiększona atrakcyjność turystyczna miejsc o szczególnych walorach kulturowych i przyrodniczych.

Planowany zakres wsparcia Interwencją objęte zostaną przedsięwzięcia obejmujące ratowanie, przywracanie wartości i ochronę charakterystycznych zabytków lub ich zespołów wraz z otaczającym je kontekstem krajobrazowym, poprzez m.in. prace rehabilitacyjne i modernizacyjne służące nadaniu im nowych funkcji (usług turystyki lub kultury), przy możliwym jednoczesnym zachowaniu funkcji dotychczasowych, jak również wdrażanie nowych form zarządzania (tworzenie parków kulturowych). Ponadto interwencją objęte zostaną projekty ukierunkowane na podnoszenie jakości przestrzeni publicznej obejmujące realizację prac służących estetyzacji i podkreśleniu walorów kulturowych tej przestrzeni w ramach układów urbanistycznych i ruralistycznych wpisanych do rejestru zabytków. Wsparciem objęte będą również projekty umożliwiające bezpieczną eksploatację zasobów materialnego i niematerialnego dziedzictwa kulturowego regionu, w tym w zakresie dokumentowania, popularyzacji, inwentaryzacji i udostępniania zasobów kultury z wykorzystaniem nowoczesnych technologii informacyjno-komunikacyjnych (w szczególności digitalizacja zasobów, tworzenie nowych treści cyfrowych). Wspierane będą także działania służące podniesieniu atrakcyjności walorów dziedzictwa naturalnego, o charakterze sieciowym, koordynowane przez samorząd województwa, będące efektem trwałej współpracy wielu podmiotów (w tym gospodarczych) oraz społecznej akceptacji, polegające na rozwoju infrastruktury turystycznej, w tym infrastruktury żeglarskiej, szlaków rowerowych i kajakowych oraz tras turystycznych o charakterze regionalnym i ponadregionalnym. Wszystkie przedsięwzięcia w tym zakresie powinny przyczyniać się do uregulowania i ukierunkowania ruchu turystycznego na obszarach cennych przyrodniczo oraz poprawy stanu środowiska naturalnego na tych obszarach. W ramach podniesienia atrakcyjności walorów dziedzictwa naturalnego zrealizowane zostaną przede wszystkim przedsięwzięcia strategiczne zidentyfikowane w RPS w zakresie atrakcyjności kulturalnej i turystycznej dotyczące sieciowych produktów turystycznych. Wszystkie projekty w ramach PI 6c powinny przyczyniać

się do poprawy jakości przestrzeni oraz zapewniać zgodność z ustaleniami Planu zagospodarowania przestrzennego województwa pomorskiego. Zgodnie z UP ze wsparcia w ramach CT 6 wyłączone są przedsięwzięcia dotyczące organizacji imprez o charakterze kulturalnym, w tym wystaw, festiwali, oraz budowy nowej infrastruktury kulturalnej. Wartość całkowita pojedynczego projektu realizowanego w ramach PI 6c nie może przekroczyć 5 mln EUR.

W uzasadnionych przypadkach, przedsięwzięcia dotyczące sieciowych produktów turystycznych, cechujące się wysokim potencjałem dla rozwoju gospodarczego regionu potwierdzonym w RPS w zakresie atrakcyjności kulturalnej i turystycznej, mogą mieć postać skoordynowanych pakietów projektów o łącznej wartości całkowitej przekraczającej 5 mln EUR, przy czym każdy z tych projektów obejmuje odrębną, niezależnie funkcjonującą infrastrukturę. Ukierunkowanie terytorialne W zakresie dziedzictwa kulturowego oraz podnoszenia jakości przestrzeni publicznych preferowane będą projekty zlokalizowane na obszarach o wysokim potencjale turystyczno-rekreacyjnym środowiska kulturowego, w szczególności w: – miastach o najwyższej koncentracji nieruchomości i ruchomych elementów dziedzictwa kulturowego: Gdańsk, Gdynia, Sopot, Słupsk, Malbork, – strefach koncentracji charakterystycznych dla regionu elementów dziedzictwa kulturowego, określonych w Planie zagospodarowania przestrzennego województwa pomorskiego. W zakresie podniesienia atrakcyjności walorów dziedzictwa naturalnego preferowane będą projekty zlokalizowane na: – obszarach objętych ochroną w formie parków krajobrazowych wraz z ich otulinami, obszarach chronionego krajobrazu oraz obszarach NATURA 2000, – obszarach gmin Dęby Wisły, Doliny Dolnej Wisły oraz gmin nadmorskich. Grupy docelowe Mieszkańcy, turyści. Indykatory katalog beneficjentów Jednostki samorządu terytorialnego i ich jednostki organizacyjne, związki i stowarzyszenia jednostek samorządu terytorialnego, organizacje pozarządowe, instytucje kultury, instytucje edukacyjne, szkoły wyższe, instytucje finansowe, przedsiębiorcy (w tym organizatorzy turystyczni), kościoły i związki wyznaniowe, parki narodowe, PGL Lasy Państwowe, kluby sportowe, Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej, urzędy morskie, operatorzy elektrowni wodnych, ROT/LOT. Kierunkowe zasady wyboru projektów Trybem wyboru projektów będzie tryb konkursowy. W zakresie dziedzictwa kulturowego preferowane będą projekty:

- 1) sieciowe, stanowiące element produktu turystycznego o skali ponadlokalnej, będące efektem trwałej współpracy wielu podmiotów (w tym gospodarczych) oraz społecznej akceptacji,
- 2) przyczyniające się do wzrostu zatrudnienia,

- 3) obejmujące nowe i niestandardowe rozwiązania z zakresu użycia nowych technologii lub rozwiązań organizacyjnych, które w sposób istotny wpływają na rozwój gospodarczy regionu,
- 4) obejmujące działania wynikające bezpośrednio z zapisów powiatowych/gminnych programów opieki nad zabytkami,
- 5) zapewniające całoroczną ofertę,
- 6) uzgodnione w ramach ZPT.

W zakresie podnoszenia jakości przestrzeni publicznych preferowane będą projekty:

- 1) realizowane na obszarach ponadprzeciętnego wykluczenia społecznego,
- 2) identyfikowane i realizowane z wykorzystaniem elementów podejścia oddolnego, integrującego aktywności wielu podmiotów w ujęciu wielosektorowym w oparciu o wspólną strategię działania, zakładające uspołecznienie wypracowania koncepcji i szczegółowych założeń oraz włączenie lokalnej społeczności zarówno na etapie planowania, jak i realizacji.

W zakresie podnoszenia atrakcyjności walorów dziedzictwa naturalnego preferowane będą projekty:

- 1) identyfikowane i realizowane z wykorzystaniem elementów podejścia oddolnego, integrującego aktywności wielu podmiotów w ujęciu wielosektorowym w oparciu o wspólną strategię działania, zakładające uspołecznienie wypracowania koncepcji i szczegółowych założeń oraz włączenie lokalnej społeczności zarówno na etapie planowania, jak i realizacji,
- 2) zapewniające całoroczną ofertę,
- 3) zaspokajające potrzeby i oczekiwania turysty zależnie od profilu podróży turystycznej,
- 4) obejmujące nowe i niestandardowe rozwiązania z zakresu użycia nowych technologii lub rozwiązań organizacyjnych, które w sposób istotny wpływają na rozwój gospodarczy regionu,
- 5) uwzględniające potrzeby grup defaworyzowanych i wykluczonych – m.in. osób starszych i osób z niepełnosprawnościami,
- 6) realizujące przedsięwzięcia strategiczne wskazane w RPS w zakresie atrakcyjności kulturalnej i turystycznej,
- 7) uzgodnione w ramach ZPT. Wszystkie projekty w ramach PI 6c powinny być uzasadnione ekonomicznie i popytowo, a także przyczyniać się do rozwoju przedsiębiorczości oraz tworzenia nowych i utrzymania istniejących miejsc pracy. W przypadku interwencji kierowanej bezpośrednio na realizację celów SUERMB, preferowane będą projekty realizowane w partnerstwie z podmiotami z Regionu Morza Bałtyckiego.

2.4. WEWNĘTRZNE UWARUNKOWANIA PRAWNE I PROGRAMOWE OCHRONY ZASOBÓW DZIEDZICTWA I KRAJOBRAZU KULTUROWEGO GMINY HEL

Podane w niniejszym podrozdziale priorytety, cele i zadania wynikają z postanowień obowiązującego prawa lokalnego uchwalonego przez Radę Miasta Helu.

2.4.1. UWARUNKOWANIA WEWNĘTRZNE WYNIKAJĄCE ZE „STRATEGII ZRÓWNOWAŻONEGO ROZWOJU MIASTA HELU” (2002 R.)⁴

W wizji ekorozwoju Miasta Helu zostały poruszone także kwestie związane z ochroną środowiska kulturowego oraz turystycznym wykorzystaniem jego walorów.

W zakresie ładu gospodarczego (B) w punkcie 1. Rejon turystyczny Hel określono m.in. podpunkty:

- wysoka atrakcyjność miasta
 - miasto turystyczne
 - odpowiednio rozbudowana i wyposażona marina
 - rozwinięta infrastruktura turystyczna (handel, transport i komunikacja, placówki gastronomiczne i rozrywkowe czynne całą noc, kolejka wąskotorowa)
 - zróżnicowany standard bazy hotelowej (w tym - kompleks hotelowy o wyższym standardzie)
 - szlak fortyfikacyjno-obronny jako atrakcja turystyczna

w punkcie 2. Lepsze wykorzystanie walorów gminy – podpunkt:

- komercyjne wykorzystanie zabytków, w tym militarnych

w punkcie 3. Rozwinięty port – podpunkt:

- port jako atrakcja turystyczna, prezentacja lokalnych tradycji

⁴ Uchwała nr XLIV/313/2002 Rady Miasta Helu z dnia 28 sierpnia 2002 r. w sprawie uchwalenia Strategii Zrównoważonego Rozwoju Miasta.

W zakresie ładu przestrzennego (D) w punkcie 1. Miasto otwarte ku morzu m.in. podpunkt:

- atrakcyjnie urządzony front wodny miasta

w punkcie 2. Określony standard zabudowy – podpunkty:

- osiedle bloków wkomponowane w pejzaż miasta
- uporządkowana kwestia garaży
- wprowadzony jednolity standard zabudowy

w punkcie 4. Ochronione dziedzictwo kulturowe miasta – podpunkty:

- eksponowanie i faktyczna ochrona walorów kulturowych
- utworzony szlak fortyfikacyjno-obronny
- udostępniony cypel z utworzonym tam muzeum militarnym
- odtworzone obiekty historyczne (np. Dom Zdrojowy)

w punkcie 5. Wykorzystany walor turystyczny i mieszkaniowy miasta – podpunkt:

- wykorzystane elementy powojkowe jako atrakcje turystyczne (np. szlak kolejki wąskotorowej)

Cel główny strategii w zakresie ładu przestrzennego został określony:

Hel miastem ładu przestrzennego w duchu tradycji historycznej i walorów przyrodniczych.

Spośród celów szczegółowych „Strategii ...” największe implikacje w zakresie realizacji ochrony środowiska kulturowego mają:

Cel D2 – Estetyzacja urbanistyczna i architektoniczna i wynikające z niego działania:

Działanie 1. – Uwzględnienie specyfiki lokalnego krajobrazu kulturowego w dokumentach planistycznych dla miasta

Działanie 2. – Inspirowanie serii konkursów/projektów studialnych obrazujących możliwie najlepsze drogi polepszenia krajobrazu miasta

Działanie 4. – Opracowanie programów rewitalizacji poszczególnych części miasta

Cel D3 – Zdyskontowanie dostępu do morza i infrastruktury morskiej i działanie:

Działanie 4. – Rozwój frontu wodnego miasta

Istotne jest przy tym, aby sformułowane cele i działania związane z ochroną środowiska kulturowego były realizowane sukcesywnie (również po upływie terminów wyznaczonych w „Strategii ...”).

2.4.2. UWARUNKOWANIA WEWNĘTRZNE WYNIKAJĄCE ZE STUDIUM UWARUNKOWAŃ I KIERUNKÓW ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO⁵

Najistotniejsze z punktu widzenia ochrony środowiska kulturowego są dwa rozdziały z części II „Studium...”:

3. Zagospodarowanie przestrzenne i ochrona środowiska kulturowego

oraz

1. Zasady polityki przestrzennej

W rozdziale 3. Zagospodarowanie przestrzenne i ochrona środowiska Kulturowego stwierdzono m.in.:

„Obszar miasta Helu o powierzchni 2127 ha dzieli się na dwa różne pod względem zagospodarowania przestrzennego części. Są to:

1. Obszar skoncentrowanej zabudowy miejskiej położony w enklawie leśnej nad Zatoką Pucką obejmujący ok. 140 ha t.j. 6,5 % obszaru miasta w granicach administracyjnych. Ze względu na ochronę środowiska, a szczególnie terenów zalesionych wyznacza się w niniejszym studium granicę terenów zainwestowania miejskiego obejmującą w/w obszar skoncentrowanej zabudowy. W przebiegu przez tereny specjalne granica ta ma charakter symboliczny, informujący o infrastrukturalnych związkach terenów specjalnych z miastem.

2. Pozostały obszar miasta jest w większości porośnięty lasami i w dużej części użytkowany dla celów obronności kraju.

W obszarze skoncentrowanej zabudowy wyróżnia się:

- obszar centrum miasta
- tereny zabudowy mieszkaniowo-usługowej,
- tereny nauki, turystyki i wypoczynku,
- tereny portowe;
- tereny specjalne

⁵ Uchwała nr VII/49/2003 Rady Miasta Helu z dnia 25 kwietnia 2003 r.

Do terenów specjalnych nie zaliczono terenów wojskowych ośrodków wczasowych i terenu szpitala wojskowego. W ramach terenów zabudowy mieszkaniowo-usługowej, terenów nauki, turystyki i wypoczynku oraz terenów specjalnych wyodrębnia się tereny z dużym udziałem zieleni wysokiej położone na styku z terenami lasów otaczających zabudowę miejską. Centrum Helu obejmuje teren wzdłuż ulicy Wiejskiej. Ulica ta stanowi historyczną oś kompozycyjną zabudowy miasta.

W centrum miasta Helu preferuje się koncentrację obiektów usługowych w tym przede wszystkim usług handlu i gastronomii oraz obiektów administracji i różnego rodzaju instytucji oraz zakłada się realizację zabudowy mieszkaniowej z usługami i pokojami dla wczasowiczów. Nie wyklucza się zabudowy pensjonatowej i hoteli.

Ciąg ulicy Wiejskiej wpisany jest do rejestru zabytków województwa pomorskiego. Decyzja ta wymaga jednak aktualizacji. Konieczne jest określenie granic terenu objętego ochroną. Proponuje się objęcie ochroną układu zabudowy wzdłuż ulicy Wiejskiej od nr 29 do rozwidlenia ulic Kuracyjnej i Bałtyckiej, obejmującego tereny tej zabudowy z najbliższym zapleczem po stronie wschodniej, oraz po stronie zachodniej ograniczonym Bulwarem Nadmorskim i ul. Maszopów. Na terenie tym należałoby zachować wszystkie autentyczne i wartościowe obiekty, natomiast nowa zabudowa powinna być zabudową współczesną, dostosowaną do obecnych potrzeb, oraz w miarę możliwości eksponować ślady przeszłości i miejscowe tradycje. Wysokość nowej zabudowy w obszarze centrum miasta należy ograniczyć do max. III kondygnacji. Autentyczne, wartościowe obiekty powinny być chronione prawem. Obecnie wpisany do rejestru zabytków jest kościół śś. Piotra i Pawła ob. Muzeum Rybołówstwa, oraz 7 domów mieszkalnych. Proponuje się objęcie ochroną dalszych domów przy ul. Wiejskiej - nr 28, 84, 97, 118). Ponadto Konserwator Zabytków proponuje objęcie ochroną prawną zespołów obiektów dworca kolejowego, latarni morskiej i osiedla mieszkaniowego z okresu międzywojennego. Zespoły te mogą być wpisane do rejestru zabytków województwa pomorskiego po uzgodnieniu odpowiednich decyzji z władzami samorządowymi. Poza obszarem centrum miasta obiektem wpisanym do rejestru zabytków jest kościół pw. Bożego Ciała i zespoły fortyfikacji polskich i niemieckich.

Zespoły fortyfikacji polskich i niemieckich położone są poza obszarem skoncentrowanej zabudowy miejskiej, natomiast kościół Bożego Ciała zlokalizowany jest w pobliżu centrum. Kościół ten, podobnie jak kościół śś. Piotra i Pawła mógłby stanowić dominantę w krajobrazie miasta. Jednak obecnie kościół ten jest obiektem zdominowanym przez otaczającą zabudowę (szkoła i zabudowa wielorodzinna III i IV kondygnacyjna). Anulowanie decyzji o wpisie kościoła p.w. Bożego Ciała do rejestru zabytków otworzyłoby drogę do ewentualnej przebudowy tego obiektu.

Centrum miasta od strony wschodniej otaczają tereny mieszkaniowo-usługowe. Możliwe są na tych terenach uzupełnienia i przekształcenia zabudowy. Uporządkowania wymagają tereny położone na zapleczu zabudowy ul. Wiejskiej.

Pod nową zabudowę mieszkaniowo-usługową przeznacza się następujące kompleksy terenów:

- teren o powierzchni ok. 7,0 ha, położony po wschodniej stronie ul. Dworcowej w północnej części miasta, przy granicy terenów zainwestowania miejskiego,
- teren o powierzchni ok. 5,5 ha, położony po wschodniej stronie ul. Adm. Steyera pomiędzy terenem wojskowego ośrodka wczasowego i terenem Stacji Geofizycznej, przy granicy terenów zainwestowania miejskiego.

Na obydwu w/w terenach zakłada się realizację zabudowy z dużym udziałem zieleni wysokiej. Teren przy ul. Dworcowej jest terenem gminy. Dla tego terenu w całości należy opracować miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Natomiast teren po wschodniej stronie ul. Adm. Steyera jest własnością Skarbu Państwa w zarządzie Nadleśnictwa Wejherowo. Jest to teren dawnego nieużytku, porośnięty tzw. samosiejką i obecnie w ewidencji gruntów tylko w niewielkiej części zaklasyfikowany jako las.

Nowa zabudowa na terenach mieszkaniowo-usługowych nie może przekraczać III kondygnacji. Preferuje się zabudowę mieszkaniową z pokojami dla wczasowiczów i zabudowę pensjonatową oraz wbudowane usługi handlu i gastronomii. W granicach zainwestowania miejskiego, tereny proponowane pod nową zabudowę wraz z terenami istniejących ośrodków wczasowych, nauki i tereny specjalne z dużym udziałem zieleni wysokiej, w zasadzie otaczają tereny mieszkaniowo-usługowe. Korzystne byłoby także wprowadzenie zieleni wysokiej na te tereny, szczególnie w obszar istniejących osiedli wielorodzinnych mieszkaniowych położonych w rejonie ulicy Adm. Steyera.

Wielkość terenów portowych w Helu w zasadzie nie powinna ulegać zmianom. Konieczna jest jednak aktualizacja przebiegu granic portu ustalonych Rozporządzeniem Ministra Żeglugi w 1957 r. adekwatnie do obecnego stanu użytkowania terenu. Proponuje się ograniczenie przemysłowego wykorzystania terenów portu na rzecz zagospodarowania turystycznego związanego z obsługą jachtów i żeglarzy.

Granice portu rybackiego w Helu ustalone zostały Rozporządzeniem Ministra Żeglugi z dn. 5.06.1957 r. (DZ.U. Nr 37 poz. 159).

Pomiędzy portem rybackim a portem wojskowym w Helu wzdłuż brzegu zatoki rozciąga się tzw. mała plaża. Teren ten, wyposażony w odpowiednie urządzenia przyplażowe, powinien być wykorzystywany jako jedna z atrakcji turystycznych miasta.

Drugi ośrodek przyplażowy znajduje się poza obszarem skoncentrowanej zabudowy miasta, przy szerokiej plaży od strony otwartego morza. Ośrodek ten powinien być wyposażony w urządzenia wysokiej klasy i rozbudowany do skali potrzeb, wynikającej z ilości użytkowników i jakości ich obsługi. Niezbędne jest wyposażenie tego ośrodka przyplażowego w wysokiej jakości urządzenia sanitarne.

Poza terenem skoncentrowanej zabudowy, obszar miasta Helu w granicach administracyjnych w większości porośnięty jest lasami i w dużej mierze wykorzystywany dla celów obronności kraju. Na obszarze tym występują także wojskowe ośrodki czasowe oraz ośrodek Kancelarii Prezydenta RP. Tereny lasów na obszarze w granicach administracyjnych miasta Helu są lasami ochronnymi.

Nie zakłada się zmian w użytkowaniu terenów w części miasta, obejmującej obszar poza terenem skoncentrowanej zabudowy miejskiej. Tereny rolne na obszarze w granicach administracyjnych miasta Helu nie występują.”

W rozdziale 7. Zasady polityki przestrzennej stwierdzono m.in.:

Na obszarze miasta Helu cele polityki regionalnej i lokalnej w zakresie zagospodarowania przestrzennego są zbieżne. Są to:

- rozwój miasta Helu jako ośrodka turystyki o znaczeniu krajowym i międzynarodowym,
- ochrona unikalnych wartości przyrodniczych.

Ponadto, wspólnym celem polityki lokalnej i regionalnej powinno być bezpieczeństwo mieszkańców i turystów na całej Mierzei Helskiej, zagrożonej ekstremalnym oddziaływaniem sił przyrody. Rozwój miasta Helu jako ośrodka turystyki o znaczeniu krajowym i międzynarodowym wymaga wspólnego działania władz lokalnych i regionalnych w zakresie:

- przebudowy portu w Helu i przystosowania do funkcji ośrodka żeglarskiego,
- rozbudowy i uzbrojenia terenu ośrodka przyplażowego położonego nad otwartym morzem,
- budowy punktu widokowego na cyplu Mierzei Helskiej w miejscu połączenia morza otwartego z zatoką (gdańską i pucką),
- organizacji połączenia w relacji Hel - Śródmieście Gdańskie statkami żeglugi przybrzeżnej,
- budowy ścieżki rowerowej wzdłuż drogi wojewódzkiej nr 216 i dalej przez miasto Hel do punktu widokowego "na cyplu" jako ścieżki o znaczeniu regionalnym. Ze względu na ochronę środowiska przyrodniczego konieczne byłoby współdziałanie władz lokalnych z organami rządowymi w zakresie:
- modernizacji systemów zaopatrzenia w wodę i odprowadzenia ścieków sanitarnych,
- budowy lokalnego niezależnego źródła energii elektrycznej,
- budowa nowego obiektu straży pożarnej.

Zadania ponadlokalne, niezależne od władz miejskich to :

- wyznaczenie pasa technicznego i budowa umocnień brzegów morza otwartego i zatoki,
- aktualizacja decyzji o wpisie do rejestru zabytków obszaru w rejonie ulicy Wiejskiej,
- aktualizacja granic portu Hel.

Zadania lokalne, oprócz celów wspólnych w zakresie turystyki i ochrony środowiska obejmują także zapewnienie mieszkańcom Helu dobrych warunków zamieszkania oraz stworzenie warunków dla wzrostu ich zamożności. W zakresie dotyczącym zagospodarowania przestrzennego władze miejskie powinny podjąć następujące działania:

- opracowanie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu przy ul. Dworcowej przeznaczonego pod nową zabudowę mieszkaniowo-usługową,
- opracowanie map dla celów projektowych z uzbrojeniem podziemnym w zasadzie dla całego obszaru w granicach zainwestowania miejskiego rozszerzonego o teren ośrodka przyplażowego położonego nad otwartym morzem,
- opracowanie projektów koncepcyjnych ważniejszych ulic w obszarze zainwestowania miejskiego,
- tworzenie gminnych zasobów nieruchomości, szczególnie w przypadkach gdy nieruchomości Skarbu Państwa będące w zarządzie trwałym staną się zbędne dla zarządzającego jednostką organizacyjną, lub jeśli jednostka organizacyjna zostanie zlikwidowana (art. 13, art. 14, art. 46 i art. 47 ustawy z dn. 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami Dz. U. Z 1997 r. Nr 115 poz. 741 z późniejszymi zmianami),
- organizacja "deptaków" miejskich i ciągów spacerowych, a szczególnie ciągu spacerowego łączącego centrum miasta przez tereny portu do punktu widokowego "na cyplu",
- wyznaczenie szlaku turystycznego wzdłuż brzegu otwartego morza od Juraty do punktu widokowego "na cyplu" w uzgodnieniu z Nadleśnictwem i władzami wojskowymi,
- opracowanie koncepcji i programu rozbudowy ośrodka przyplażowego nad otwartym morzem, a następnie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla określonego w koncepcji terenu,
- opracowanie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i zagospodarowanie terenu "małej" plaży,
- rozbudowa ogólnodostępnego ośrodka sportowego.

Przekształcenie fragmentu lasu znajdującego się w granicach obszaru zainwestowania miejskiego w park miejski może być konieczne, o ile środki stosowane przez Nadleśnictwo nie zagwarantują odpowiedniej ochrony tego terenu przed degradacją.

Od władz powiatowych należy domagać się uzupełnienia, uporządkowania i aktualizacji danych w zakresie ewidencji gruntów ze szczególnym uwzględnieniem danych o terenach

skarbu państwa. Dla podniesienia prestiżu miasta duże znaczenie może mieć lokalizacja "letniej rezydencji" Prezydenta RP w Helu."

Część stwierdzeń „Studium...” jest już nieaktualna, m.in. ze względu na opuszczenie przez wojsko części wcześniej użytkowanych terenów i obiektów. Dzięki temu można było utworzyć Muzeum Obrony Wybrzeża. Zrealizowano także część postulatów dotyczących wpisania do rejestru zabytków cenniejszych obiektów zabytkowych. Zostały one uwzględnione w tabeli w rozdziale 3.3.1.

3. DZIEDZICTWO KULTUROWE GMINY HEL

3.1. RYS HISTORYCZNY

Pierwsze ślady pobytu człowieka na półwyspie pochodzą ze wczesnego okresu lateńskiego (500 – 400 r. p.n.e.). W 1913 r. dokonano znalezisk kultury materialnej przede wszystkim z cmentarzy kultury grobów skrzynkowych. W okolicach Wielkiej Wsi znaleziono groby kultury dzwonkowej, zawierające urny grzebalne o charakterystycznym ornamente. W pobliżu Jastarni na ślady istnienia osady z przełomu er. Osiedle zajmowało powierzchnię ok. 1/2 ha, a rozmieszczenie uchwyconych budynków i palenisk pozwoliło zaliczyć je do typu wsi wielodworowych o układzie szachownicowym.

Pierwsza, niepewna wiadomość o Helu pochodzi z 1198 r. - wzmianka o handlu z krainą na Pomorzu nazywaną Gellen. S. Ruehle podaje próby wyjaśnienia powstania Helu, dokonywane także w oparciu o podania ludowe. Założycielem osady miał być król norweski Olaf, wznosząc tu przed 1020 r. kaplicę. Inna wersja jako założyciela Helu podaje księcia pomorskiego Wratisława, a fundatora kaplicy widzi w bpie Albercie (1142 r.). Duńska kronika wspomina o schronieniu się na należącej do Świętopelka II wyspie Hel, w czasie sztormu, posła króla duńskiego Waldemara II, w 1219 r. Półwysep Helski wraz z położonym bardziej na zachód wybrzeżem weszły w skład utworzonej najpóźniej w 1271 r. kasztelanii puckiej. Po zagarnięciu Pomorza przez Krzyżaków kasztelania pucka weszła w skład komturstwa gdańskiego, w ramach którego utworzono w 1338 (do tego czasu prawdopodobnie żył jeszcze ostatni kasztelan pucki) urząd rybicki w Pucku. W okresie panowania Zakonu lokowane zostały miasta Puck (1348 r.) i Hel a także m.in. wsie Chłapowo i Wielka Wieś. We wszystkich wsiach Zakonu, duchowieństwa, częściowo także rycerskich ujednolicono powinności. Świadczenia w naturze, robociźnie i pieniądzu unormowano w kontraktach na stałe. Puck wraz z okręgiem powrócił do Polski wraz z Pomorzem w wyniku wojny 13-letniej - został wyzwolony przez wojska gdańskie w 1454 r. W 1456 r. Gdańsk zastawił okręg pucki królowi szwedzkiemu Karolowi Knutsenowi. W 1460 r. Krzyżacy pod wodzą Raweneck'a zdobywają Puck, przy nikłym oporze Szwedów. Wygrane przez stronę polską bitwy w 1462 r. pod Świecinem oraz rok później na Zalewie Wiślanym doprowadziły do przełomu w wojnie. W 1464 r. wojska gdańskie odzyskały miasto - przekazały je królowi dopiero w 1468 r., bez Helu, który został podporządkowany Gdańskowi.

W ramach województwa pomorskiego tereny okręgu puckiego utworzyły powiat pucki, natomiast królewszczyny - starostwo puckie (niegrodowe). W skład starostwa wchodziły Jastarnia Pucka, Kuźnica i Chałupy (powstałe prawdopodobnie za Władysława IV jako osady przyforteczne), Wielka Wieś, Chłapowo, Tupadła. Hel oraz Jastarnia Gdańska od 1526 r. należały do Gdańska, natomiast Poczernino stanowiło własność szlachecką a Cetniewo biskupstwa kujawskiego. W 1476 r. Kazimierz Jagiellończyk przeniósł wszystkie wsie Prus Królewskich, w których obowiązywało jeszcze prawo polskie, na prawo chełmińskie. Po raz pierwszy Hel - miejscowość występuje w statucie Bractwa św. Katarzyny, założonego w Helu w 1351 r. Hel wymieniony jest tam jako miasto zarządzane przez radę miejską na czele której stoi wójt, a mieszkańcy nazywani są obywatelami. Osada posiadała zatem wysoki stopień organizacji – nadanie praw miejskich w 1378 r. sankcjonowało więc stan istniejący już wcześniej. Brak wcześniejszych wzmianek o osadzie, może wynikać ze zniszczenia archiwów pomorskich przez Krzyżaków, tym bardziej że dla XIII w. są liczne wiadomości o istnieniu wielu osad rybackich na Pomorzu. Jak już wspomniano, w 1378 r. Wielki Mistrz Winrych von Kniprode nadał Helowi prawa miejskie lubeckie. Lokacja objęła tereny do Jastarni Gdańskiej włącznie. "Rada Miasta i Ziemi Helskiej" liczyła dwunastu członków, zachowując znany ze statutu Bractwa św. Katarzyny układ rady ogólnej i urzędującej. Wchodzący w skład rady burmistrz zarządzał miastem, natomiast sołtys - ziemią helską. Zakon ustanowił także swojego urzędnika - wójta, po którego śmierci prawa mu przysługujące przeszły na radę. Opłaty pobierane z tytułu kar pobierał w 2/3 Zakon a w 1/3 wójt. Czynsz płacony przez mieszkańców zależał od uprawianego zawodu: rybacy łodziowi przybrzeżni łowiący śledzie - płacili 1 grzywnę rocznie, łowiący węgorze - 2 grzywny, właściciele szkut pełnomorskich 4 beczki śledzi i 1 szeląga od każdej sieci. Gmina nie czerpała dochodów z czynszów. Administracyjnie Hel podlegał urzędowi tzw. rybickiego z Pucka. Dokument z 1392 r. wspomina o istnieniu w Helu przetwórstwa rybnego. Spośród innych rzemiosł wymieniani są kupcy płacący 2 i 1/2 grzywny srebra czynszu rocznie, przekupnie i właściciele kramów - 1/2 grzywny, karczmarze prowadzący wyszynk lepszego piwa - 2 grzywny, gorszego - 1 grzywnę, krawcy, szewcy i rzeźnicy płacący po 1/2 grzywny, piekarze - 1 grzywnę oraz właściciele łaźni - 3 grzywny i 2 funty pieprzu. Ponieważ brak wzmianek o istnieniu skutników, bednarzy i sieciarzy, możliwe, że część tych usług wykonywano w formie nakładu przy udziale kupców gdańskich. Wgląd w sprawy wewnętrzne XV-wiecznego Helu daje wilkierz miejski datowany na ok. 1430 r. Reguluje on przede wszystkim sprawy związane z rybołówstwem. Miasto miało 1 dzień targowy w tygodniu, rozwijało także handel morski. Sprowadzano produkty rolne, piwo, drewno, materiały budowlane (m.in. cegłę), wyroby rzemiosła, wywożono ryby. W latach dwudziestych XV w. daje się odnotować znaczny rozwój helskich spółek żeglugowych, których znaczenie dla

gospodarki miasta było w tym czasie większe niż rybołówstwa. Ich dalsza ekspansja została udaremniona przez zaniepokojony konkurencją Gdańsk, za pomocą groźby blokady żywnościowej Helu. Wybuch wojny 13-letniej spowodował, iż stany pruskie powierzyły Gdańskowi, na mocy układu z 14 III 1454 r., nadzór nad Helem, ze względu na jego strategiczne położenie. Gdańsk sprawował kontrolę za pośrednictwem wznowionego urzędu wójta miejskiego, Hel musiał składać przysięgę wierności wobec Gdańska. Stan ten został potwierdzony przez Kazimierza Jagiellończyka w 1466 r. Gdańsk przejmował też jurysdykcję morską półwyspu. Helowi udało się mimo to utrzymać pewną niezależność - rada wydawała wilkierze, rozwijało się rzemiosło. Dopiero 1526 r. przyniósł pełne podporządkowanie - Zygmunt I nadał Gdańskowi Hel w granicach lokacyjnych. Nowa sytuacja spowodowała kompletny upadek rzemiosła - w 1528 r. w Helu działało 21 warsztatów rzemieślniczych, w 1538 r. - 1. W 1413 r. pojawia się w źródłach nazwa Stary Hel, a w 1417 r. wymienia się kościół św. Piotra w Nowym Helu oraz proboszcza parafii NMP w Starym Helu. Pod koniec XV w. Nowy Hel zaczyna dominować nad Starym. S. Gierszewski dopatruje się przyczyn powstania Nowego Helu w zmianach linii brzegowej powodujących większe zagrożenie sztormowe, natomiast Ruehle sądzi, że do Nowego Helu przenosili się rybacy pragnący uwolnić się od obowiązującego ich nakładu, inaczej J. Seeger, który uważa Stary Hel za osadę kaszubską, natomiast Nowy - osadników niemieckich Z 21. W 1626 r. Stary Hel został spalony przez Szwedów a mieszkańcy przenieśli się do Nowego i do Jastarni Gdańskiej. W XVIII w. miasto często nękały klęski elementarne - w 1709 r. dżuma, na którą umiera 225 osób, a w latach 1737, 1747, 1771 wielkie sztormy powodujące ogromne zniszczenia. 1793 r. przechodzi Hel wraz z Gdańskiem pod panowanie pruskie (powiat tczewski). W latach 1807 - 1814 wchodzi w skład Wolnego Miasta Gdańska. Po upadku Napoleona zostaje znowu włączony do Królestwa Pruskiego (powiat wejherowski). Prawa do własności gruntowej utrzymał Gdańsk do lat 50-tych, kiedy przejął je rząd pruski. W 1872 r. (reformacja gminna) po śmierci burmistrza Jakuba Ellera władze odbierają Helowi prawa miejskie. W 1887 r. Hel zostaje włączony do odtworzonego powiatu puckiego. Lata 1892 - 1893 przynoszą bardzo ważne zmiany – budowę portu rybackiego, uruchomienie stałego połączenia żeglugowego z Gdańskiem i Sopotem, 1896 r. - uruchomienie kąpieliska i budowę domu zdrojowego przez spółkę akcyjną "Weischel". Przed I wojną światową w porcie helskim stacjonowało 200 kutrów rybackich. 10 II 1920 r. Hel powraca do Polski. Po dwóch latach uzyskuje połączenie kolejowe z Puckiem. W latach 1921 - 1934 przeprowadzono etapami gruntowną modernizację portu rybackiego²⁴. W 1924 r. utworzono Morskie Laboratorium Rybackie (przeniesione potem do Gdyni) a w 1927 r. rozpoczęto budowę polskiej kolonii rybackiej, nazywanej kolonią polską. W 1925 r. Przekształcono jedyną istniejącą w Helu, niemiecką szkołę ewangelicką w szkołę mieszaną.

W 1924 r. Zbudowano kaplicę, a w 1933 r. kościół katolicki p.w. Bożego Ciała - parafia istnieje od 1928 r.. W 1931 r. rozpoczęto budowę portu wojennego a w 1936 r. utworzono Rejon Umocniony Hel (we wrześniu 1939 r. dowódcą był kmdr W. Steyer). Przeznaczenie znacznych obszarów na cele wojskowe spowodowało wysiedlenie wielu rybaków niemieckich. Starannie przygotowany do obrony, wyposażony w baterie dział morskich i przeciwlotniczych, wspomagany przez flotę, Hel przetrwał we wrześniu 1939 r. długotrwałe oblężenie, kapitulując 2 X jako jeden z ostatnich punktów oporu. Podczas okupacji niemieckiej wysiedleni wcześniej rybacy niemieccy powrócili, wysiedlono natomiast Polaków z kolonii rybackiej. Mieszkańcy byli zmuszani do wpisywania się na volkslistę. Podczas ofensywy sowieckiej 1945 r. Hel służył jako punkt etapowy ewakuujących się wojsk niemieckich i uchodźców z terenów okrażonych przez Rosjan na Pomorzu i Prusach Wschodnich. 13 III Armia Czerwona zajęła Wielką Wieś odcinając na półwyspie 200 tys. Niemców. Kapitulacja nastąpiła dopiero 9 V. W międzyczasie Niemcy zdolali ewakuować 140 tys. osób, w tym wielu mieszkańców półwyspu wbrew ich woli. W wyniku wojny miasto zostało w 40% zniszczone. W 1954 r. Hel uzyskał status osiedla a w 1964 r. prawa miejskie. Największym przedsiębiorstwem Helu był helski oddział Przedsiębiorstwa Połowów i Usług Rybackich "Arka" w Gdyni, w 1959 r. przekształcony w "Kogę" zatrudniającą większość mieszkańców miasta. Bardzo ważną rolę w życiu miasta odgrywał także miejscowy garnizon, z którym związana była połowa ludności. Z uwagi na likwidację „Kogi” i zmniejszenie garnizonu, związane z przeniesieniem eskadry stacjonującej w Helu do Gdyni, nastąpiła głęboka restrukturyzacja zawodowa mieszkańców Helu. Coraz większe znaczenie w życiu miasta odgrywa turystyka, zatem priorytetem stają się wszelkie działania zwiększające atrakcyjność krajobrazową, kulturową i turystyczną Helu. W 1991 r. utworzono w Helu liceum ogólnokształcące - pierwszą szkołę średnią na półwyspie.

3.2. OKRESY ROZWOJU ŚRODOWISKA KULTUROWEGO OBSZARU GMINY

W wyniku analizy procesu dziejowego Helu dają się wyodrębnić cztery okresy, charakteryzujące się specyficznymi właściwościami środowiska kulturowego: okres kultury tradycyjnej (do końca XIX w.), okres częściowych zmian w kulturze tradycyjnej (od końca XIX w. do 1920 r.), okres nasilenia i poszerzenia zmian w kulturze tradycyjnej (od 1920 r. do 1939 r.), okres okupacji i nacisku państwa totalitarnego na kulturę (od 1939 r. do końca lat 1950-tych), okres zaniku kultury tradycyjnej (od końca 1950-tych).

I. Okres tradycyjnej kultury do końca XIX w. charakteryzuje się wysokim stopniem uzależnienia działalności człowieka od warunków naturalnych:

* warunki naturalne decydujące o użytkowaniu przestrzeni:

- brak terenów pod uprawę;
- ograniczona ilość i zła jakość terenów pod zabudowę; -
- bezpośredni dostęp do morza i zatoki; -
- zagrożenia od strony morza;
- lasy i łąki i wydmy

* źródła utrzymania: rybołówstwo tradycyjne; z wyjątkiem okresu od poł. XIV do początków XVI w., gdy Hel był sporym miastem o rozgałęzionym handlu, ludność półwyspu w całym tym okresie trudniła się prawie wyłącznie rybołówstwem.

* ludność:

- niestabilne warunki demograficzne wynikające ze zmiennego znaczenia Helu (od k. XIV w. do pocz. XVI w. był ważnym miastem handlowym o dużej liczbie mieszkańców, w XVI w. miasto zostało uzależnione od Gdańska, w wyniku czego spadło do roli osady rybackiej o niewielkiej liczbie ludności);
- zmienne stosunki etniczne i wyznaniowe; miasto Hel było zamieszkiwane w całym tym okresie przez większość niemiecką; w Helu od przejścia pod zwierzchność gdańską w XVI w. panował luteranizm.

* zwyczaje i tradycje; w okresie tym wykształcił się oryginalny sposób organizacji rybołówstwa w postaci maszoperii, czyli związków rybackich obejmujących całą ludność wsi (po kilka maszoperii niewodowych i żakowych we wsi), wewnątrz których panowała równość pracy i zysków; system ten obejmował cały Półwysep Helski ; sposób organizacji oraz trudność i niebezpieczeństwa pracy wpływały na stosunki międzyludzkie, gdzie dominowała równość i współpraca; strój kobiet na Półwyspie Helskim przedstawiał wykształcony typ jedynie w Helu, w stroju męskim dominował kolor ciemno niebieski;

II. Okres częściowych zmian w kulturze tradycyjnej (od końca XIX w. do 1920 r.)

* źródła utrzymania: rybołówstwo tradycyjne w Helu jest wypierane przez połowy kutrowe; wiąże się to z budową portu rybackiego w Helu; port umożliwia także stałą komunikację z Gdańskiem, to z kolei jest warunkiem powstania kąpieliska i domu zdrojowego - jednym ze źródeł dochodów Helu staje się turystyka.

* ludność: stosunki ludnościowe nie ulegają znaczącej zmianie.

* zwyczaje i tradycje: wpływ zewnętrzny jest już odczuwalny w Helu.

III. Okres nasilenia i poszerzenia zmian w kulturze tradycyjnej (od 1920 r. do 1939 r.)

- * źródła utrzymania: połowy łódkowe oraz organizacja maszoperyjna zachowują pewne znaczenie; turystyka zaczyna odgrywać coraz większą rolę, stając się niekiedy głównym źródłem utrzymania - do rozwoju turystyki przyczynia się powrót Pomorza do Polski, dla której Pobrzeże Kaszubskie staje się jedynym obszarem nadmorskim - terenem o wielkiej atrakcyjności turystycznej.
- * ludność: zmiana przynależności państwowej powoduje odpływ Niemców z Helu, powstaje w Helu polski garnizon, napływają urzędnicy z głębi kraju.
- * zwyczaje i tradycje: zetknięcie się z turystami przybywającymi z całego kraju, utworzenie garnizonu powoduje stopniową unifikację kulturalną z resztą kraju.

IV. Okres okupacji i nacisku państwa totalitarnego (od wybuchu II wojny światowej do końca lat 50-tych)

- * źródła utrzymania: w czasie okupacji ograniczone zostają zarządzeniami władz niemieckich możliwości uprawiania rybołówstwa, turystyka zamiera; po wojnie władze stalinowskie starają się "uspołecznic" rybołówstwo - powstają spółdzielnie rybackie, państwowe przedsiębiorstwa połowowe; rybołówstwo łódkowe utrzymuje się, natomiast jego tradycyjne formy organizacyjne w postaci maszoperii zanikają, wielu, szczególnie nowych mieszkańców pracuje w garnizonie;
- * ludność: następują wielkie przemieszczenia ludności - podczas okupacji wysiedlenie polskich rybaków z Helu; ewakuacja ludności przez wycofujących się Niemców; po wojnie powrót wysiedlonych i ewakuowanych wbrew swej woli Polaków, wysiedlenie pozostałych Niemców, następnie napływ ludności z głębi kraju do garnizonu w Helu oraz do państwowych przedsiębiorstw rybackich.
- * zwyczaje i tradycje: przemieszczenia ludności w czasie wojny i po wojnie, nacisk stalinowskich władz Polski Ludowej zmierzających do podporządkowania sobie wszelkiej działalności społecznej i gospodarczej, a także czynniki obiektywne, jak wpływ cywilizacji technicznej, obniżenie się wydajności łowisk przybrzeżnych powoduje odwrót od tradycyjnych metod i sposobów organizacji rybołówstwa, stopniowy zanik maszoperii, zmiany i zanikanie niektórych zwyczajów.

V. Okres zanikania kultury tradycyjnej oraz prób utrzymania i modyfikacji tożsamości zbiorowej w nowej sytuacji (od końca lat 50-tych)

- * źródła utrzymania: rybołówstwo tradycyjne pełni coraz mniejszą rolę, głównymi źródłami dochodów ludności są: rybołówstwo kutrowe, turystyka oraz praca w garnizonie helskim.

* ludność: następuje znaczny wzrost ludności w Helu spowodowany rozbudową garnizonu oraz rozwojem państwowego przedsiębiorstwa połowowego „Koga”.

* zwyczaje i tradycje: ostają się tylko niektóre ze starych zwyczajów, kultura lokalna za sprawą ciągłych teraz i wszechstronnych kontaktów z całym krajem, radia, telewizji ulega znacznej uniformizacji.

3.3. ZASOBY DZIEDZICTWA I KRAJOBRAZU KULTUROWEGO GMINY HEL

3.3.1. WYKAZ ZABYTKÓW NIERUCHOMYCH WPISANYCH DO REJESTRU

nr rejestru zabytków woj. pomor- skiego	nr d. rejestru zab.	organ wpisujący do rejestru zabytków	data wpisu do rejestru zabytków	uwagi	obiekt	ulica	nr
145	91	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1960-01-18	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego - nr 91	kościół pw. Św. Piotra i Pawła -ob. Muzeum Rybołówstwa	Bulwar Nadmorski	2
279	198	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1962-01-21	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego- nr 198	karczma Lwia Jama	Wiejska (d. Gen. Waltera 45)	86
567	435	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1972-01-04	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego - nr 435	dom	Wiejska (d. Gen. Waltera 17)	110
570	438	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1972-01-04	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego - nr 438	dom	Wiejska (d. Gen. Waltera 86)	29
576	444	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1972-01-04	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego - nr 444	dom	Wiejska (d. Gen. Waltera 39a)	78
607	484	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1972-05-30	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego - nr 484	dom	Wiejska (d. Gen. Waltera 76)	39

608	485	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1972-05-30	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego - nr 485	dom	Wiejska (d. Gen. Waltera 82)	33
765	645	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1973-09-01	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego - nr 645	zabudowa ulicy Generała Waltera -ob. Wiejskiej w granicach według decyzji /d. nr 2-81(96) /	Wiejska (d. Gen. Waltera)	
1297	1074	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1989-12-28	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego- nr 1074	kościół parafialny pw. Bożego Ciała	Hel	
1754	1246	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	2005-01-25	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego - nr 1246	zespół latarni morskiej w Helu, w skład którego wchodzi: 1. latarnia morska; 2.dom latarników; 3.zabudowania gospodarcze domu latarników: skład opału z ubikacjami; budynek inwentarski, pralnia, piwniczka ziemna, wędzarnia; 4.fundament nieistniejącej latarni morskiej z 1820 r.; 5. maszt sygnalizacyjny radiolatarni; 6.piwniczki ziemne - magazyn paliwa i amunicji; 7.budynek inwentarski - wraz z terenem historycznym w granicach założenia	Bałtycka	2,4,7
1693	1200	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1999-06-15	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego - nr 1200	zespół obiektów fortyfikacji polskich rejonu umocnień "Hel" na Półwyspie Helskim zbudowanych przez Polską Marynarkę Wojenną w latach 1931- 1939 (bateria nr 31, bateria nr 21, bateria nr 33, bateria nr 22, bateria nr 32, bateria nr 23, Ośrodek Oporu Jastarnia - schrony Sęp,	Hel i Jastarnia	Półw. Helski

					Saragossa, Sabała) oraz zespół fortyfikacji niemieckich zbudowanych na Płw. Hel (bateria Schleswig-Holstein)		
--	--	--	--	--	--	--	--

3.3.2. WYKAZ ZABYTKÓW NIERUCHOMYCH OBJĘTYCH GMINNĄ EWIDENCJĄ ZABYTKÓW

Gminna ewidencja zabytków Helu wykonana została od marca do czerwca 2009 r. Składa się z kart adresowych obiektów zabytkowych znajdujących się na terenie gminy miejskiej Hel.

Karty adresowe zawierają następujące informacje o obiekcie:

- 1) Mapkę sytuacyjną;
- 2) Czas powstania;
- 3) Pierwotną i obecną funkcję;
- 4) Krótką charakterystykę;
- 5) Fotografie.

LP	MIEJSCOWOŚĆ	ULICA	NR	OBIEKT	NR REJESTRU ZABYTKÓW WOJ. POMORSKIEGO
1	Hel	Bałtycka	2,4,7	zespół latarni morskiej w Helu, w skład którego wchodzi: 1. latarnia morska; 2. dom latarników; 3. zabudowania gospodarcze domu latarników: skład opału z ubikacjami, budynek inwentarski, pralnia, piwniczka ziemna, wędzarnia; 4. fundamenty nieistniejącej latarni morskiej z 1820 r.; 5. maszt sygnalizacyjny radiolatarni; 6. piwniczki ziemne - magazyny paliwa i amunicji; 7. budynek inwentarski - wraz z terenem historycznym w granicach założenia	A-1754 z dn. 25.01.2005
2	Hel	Bałtycka	2	dom latarnika /D2/ z 1910 r. na płd. od latarni morskiej	obiekt zabytkowy usytuowany na terenie wpisanym do rejestru zabytków (nie objęty indywidualnym wpisem) A-1754 z dn. 25.01.2005
3	Hel	Bałtycka	2	budynek inwentarski przy domu latarnika /D2/ w zespole latarni morskiej	A-1754 z dn. 25.01.2005
4	Hel	Bałtycka	2	piwniczka ziemna przy domu latarnika /D2/ w zespole latarni morskiej	obiekt zabytkowy usytuowany na terenie wpisanym do rejestru zabytków (nie objęty indywidualnym wpisem) A-1754 z dn. 25.01.2005

PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI DLA MIASTA HEL NA LATA 2021-2024

5	Hel	Bałtycka	2	skład opału przy domu latarnika /D2/ w zespole latarni morskiej	obiekt zabytkowy usytuowany na terenie wpisanym do rejestru zabytków (nie objęty indywidualnym wpisem) A-1754 z dn. 25.01.2005
6	Hel	Bałtycka	4	latarnia morska z 1942 r. w zespole latarni morskiej	A-1754 z dn. 25.01.2005
7	Hel	Bałtycka	4	fundament nieistniejącej latarni morskiej z 1820 r. w zespole latarni morskiej	A-1754 z dn. 25.01.2005
8	Hel	Bałtycka	4	obelisk, upamiętniający tragiczną śmierć latarnika May'a w 1910 r.	obiekt zabytkowy usytuowany na terenie wpisanym do rejestru zabytków (nie objęty indywidualnym wpisem) A-1754 z dn. 25.01.2005
9	Hel	Bałtycka	4	budynek maszynowni i radiolatarni w zespole latarni morskiej	obiekt zabytkowy usytuowany na terenie wpisanym do rejestru zabytków (nie objęty indywidualnym wpisem) A-1754 z dn. 25.01.2005
10	Hel	Bałtycka	4	fundament kotłowni z zachowanym podziemnym korytarzem ciepłowniczym, prowadzącym do domu latarników	obiekt zabytkowy usytuowany na terenie wpisanym do rejestru zabytków (nie objęty indywidualnym wpisem) A-1754 z dn. 25.01.2005
11	Hel	Bałtycka	4	piwniczka ziemna - magazyny paliwa w zespole latarni morskiej	A-1754 z dn. 25.01.2005
12	Hel	Bałtycka	4	piwniczka ziemna - magazyny amunicji w zespole latarni morskiej	A-1754 z dn. 25.01.2005
13	Hel	Bałtycka	4	maszt sygnalizacyjny radiolatarni w zespole latarni morskiej	A-1754 z dn. 25.01.2005
14	Hel	Bałtycka	7	dom latarników /D1/ z poł. XIX w. w zespole latarni morskiej	A-1754 z dn. 25.01.2005
15	Hel	Bałtycka	7	skład opału z ubikacjami przy domu latarników /D1/ w zespole latarni morskiej	A-1754 z dn. 25.01.2005
16	Hel	Bałtycka	7	budynek inwentarski przy domu latarników /D1/ w zespole latarni morskiej	A-1754 z dn. 25.01.2005
17	Hel	Bałtycka	7	pralnia przy domu latarników /D1/ w zespole latarni morskiej	A-1754 z dn. 25.01.2005
18	Hel	Bałtycka	7	piwniczka ziemna przy domu latarników /D1/ w zespole latarni morskiej	A-1754 z dn. 25.01.2005
19	Hel	Bałtycka	7	wędzarnia przy domu latarników /D1/ w zespole latarni morskiej	A-1754 z dn. 25.01.2005 NIE ISTNIEJE nie skreślony z rejestru zabytków
20	Hel	Boczna/Rybacka	8/1	budynek mieszkalny	
21	Hel	Bulwar Nadmorski	2 (d. Wiejska 48)	kościół p.w. Św. Piotra i Pawła, ob. Oddział Rybołówstwa Centralnego Muzeum Morskiego w Gdyni	A-145 z dn. 18.01.1960
22	Hel	Bulwar Nadmorski	2 (d. Wiejska 48)	kostnica przy kościele p.w. Św. Piotra i Pawła, ob. budynek pomocniczy Oddziału Rybołówstwa Centralnego Muzeum Morskiego w Gdyni	
23	Hel	Bulwar Nadmorski		cmentarz (d. rzymsko-katolicki, d. ewangelicki) przy kościele p.w. Św. Piotra i Pawła w granicach działek nr 245, 246 i 247	
24	Hel	Dworcowa	1	dworzec kolejowy	
25	Hel	Dworcowa	3	budynek mieszkalny dla pracowników kolei (?), ob. budynek mieszkalny	

PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI DLA MIASTA HEL NA LATA 2021-2024

26	Hel	Dworcowa	5	budynek mieszkalny dla pracowników kolei (?), ob. budynek mieszkalny	
27	Hel	Dworcowa		cmentarz komunalny (d. rzymsko-katolicki) w granicach działki nr 36/3	
28	Hel	Helska	1	willa "Muszelka" - wypoczynkowa willa prezydenta Ignacego Mościckiego, ob. jeden z domów wczasowych Wojskowego Zespołu Wypoczynkowego "Jantar"	
29	Hel	Kapitańska	1,2,3,4	zespół 4 wielorodzinnych domów dla rodzin kadry oficerskiej	
30	Hel	Kapitańska	5,6,7,8, 9,10	zespół wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
31	Hel	Kapitańska	5	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
32	Hel	Kapitańska	6	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
33	Hel	Kapitańska	7	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
34	Hel	Kapitańska	8	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
35	Hel	Kapitańska	9	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
36	Hel	Kapitańska	10	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
37	Hel	Komandorska	2	willa dowódcy Rejonu Umocnionego Hel - kmdr Włodzimierza Steyera, ob. Miejska Biblioteka Publiczna	
38	Hel	Komandorska	3	czterorodzinny budynek mieszkalny dla rodzin starszych oficerów	
39	Hel	Komandorska	4	czterorodzinny budynek mieszkalny dla rodzin starszych oficerów	
40	Hel	Komandorska	5,7,9	zespół wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
41	Hel	Komandorska	5	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
42	Hel	Komandorska	7	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
43	Hel	Komandorska	9	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
44	Hel	Kuracyjna	4	pensjonat "Jadzieńka"	
45	Hel	Leśna	13	budynek obserwatorium meteorologicznego, ob. Stacja Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej	
46	Hel	Leśna	14	barak koszarowy, ob. budynek mieszkalny	
47	Hel	Lipowa	1-3	budynek mieszkalny	
48	Hel	Lipowa	5	budynek mieszkalny	
49	Hel	Obrońców Helu	1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11	zespół dziesięciu wielorodzinnych domów dla rodzin wojskowych	
50	Hel	Obrońców Helu	1	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	

PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI DLA MIASTA HEL NA LATA 2021-2024

51	Hel	Obrońców Helu	2	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
52	Hel	Obrońców Helu	3	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
53	Hel	Obrońców Helu	4	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
54	Hel	Obrońców Helu	5	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
55	Hel	Obrońców Helu	6	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
56	Hel	Obrońców Helu	7	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
57	Hel	Obrońców Helu	8	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
58	Hel	Obrońców Helu	9	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
59	Hel	Obrońców Helu	11	budynek mieszkalny w zespole wielorodzinnych domów mieszkalnych dla rodzin wojskowych	
60	Hel	Plażowa	5	budynek mieszkalny	
61	Hel	Portowa (róg Rybackiej)	5	budynek mieszkalny	
62	Hel	Portowa (róg Plażowej)	8	budynek mieszkalny	
63	Hel	Portowa	10	budynek mieszkalny	
64	Hel	Portowa	11	budynek mieszkalny	
65	Hel	Przybyszewskiego teren na wsch. domknęciu ul. Przybyszewskiego	bez numeru	zespół koszarowy (po 1945 r. - 22 Dywizjon Ognioy Wojsk Rakietowych): budynek koszarowy, stołówka koszarowa, wartownia przy bramie wjazdowej od strony ul. Przybyszewskiego	
66	Hel	Przybyszewskiego (teren na wsch. domknęciu ul. Przybyszewskiego)	bez numeru	budynek koszarowy	
67	Hel	Przybyszewskiego (teren na wsch. domknęciu ul. Przybyszewskiego)	bez numeru	stołówka koszarowa	
68	Hel		bez numeru	wartownia przy bramie wjazdowej od strony ul. Przybyszewskiego	
69	Hel	Rybacka (róg Bocznej)	2	budynek mieszkalny	
70	Hel	Rybacka	4	budynek mieszkalny	
71	Hel	Rybacka	5	budynek mieszkalny	
72	Hel	Rybacka (róg Sikorskiego)	8	budynek mieszkalny	
73	Hel	Sikorskiego	4	budynek mieszkalny	
74	Hel	Sikorskiego	5	budynek mieszkalny	
75	Hel	Sikorskiego	7	budynek mieszkalny	
76	Hel	Sikorskiego	6	budynek mieszkalny	
77	Hel	Sikorskiego	8	budynek mieszkalny	

PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI DLA MIASTA HEL NA LATA 2021-2024

78	Hel	Sikorskiego	9	budynek mieszkalny	
79	Hel	Sikorskiego	10	budynek mieszkalny	
80	Hel	Sikorskiego	11	budynek mieszkalny	
81	Hel	Sikorskiego	12	dom Augustyna Necla, ob. budynek mieszkalny	
82	Hel	Sikorskiego	14	budynek mieszkalny	
83	Hel	Sikorskiego	16	budynek mieszkalny	
84	Hel	Sosnowa	1	3 obiekty Obserwatorium Geofizycznego Instytutu Geofizyki Polskiej akademii Nauk	
85	Hel	Szkolna	1	szkoła (1938 r.) - ptn. 2-kondygnacyjny segment obecnego Zespołu Szkół Ogólnokształcących	
86	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	2 - 141 /d. Gen. Waltera 2 - 81(96)/	zabudowa ul. Generała Waltera (ob. ul. Wiejska) w granicach wg decyzji	A-765 z dn. 01.09.1973
87	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	2	budynek mieszkalny	
88	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	4	budynek mieszkalny	
89	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	6	budynek mieszkalny	
90	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	8	budynek mieszkalny	
91	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	13	budynek mieszkalny	
92	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	14	budynek mieszkalny	
93	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	19	budynek mieszkalny	
94	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	23	budynek mieszkalny	
95	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	24	budynek mieszkalny	
96	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	28	budynek mieszkalny	
97	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	29 (d.86)	chata rybacka	A-570 z dn. 04.01.1972
98	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	30	budynek mieszkalny	
99	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	31	budynek mieszkalny	
100	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	33 (d. 82)	chata rybacka	A-608 z dn. 30.05.1972
101	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	33a	budynek mieszkalny	

PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI DLA MIASTA HEL NA LATA 2021-2024

102	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	34	chata rybacka	
103	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	35 (d.110)	chata rybacka	
104	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	37	budynek mieszkalny	
105	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	38/40	pierwsza siedziba Morskiego Laboratorium Rybackiego w Helu (01.04.1923 r. - 19321923 r.)	
106	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	39 (d.76)	chata rybacka, ob. Restauracja "Izdebka"	A-607 z dn. 30.05.1972
107	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	41	budynek mieszkalny	
108	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	46	plebania kościoła ewangelickiego p.w. Św. Piotra i Pawła , ob. klasztor franciszkanów	
109	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	55	pocztą	
110	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	57	budynek mieszkalny	
111	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	64	budynek mieszkalny	
112	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	66	budynek mieszkalny	
113	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	70	budynek mieszkalny	
114	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	73	budynek mieszkalny	
115	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	75	siedziba Korpusu ochrony Pogranicza /KOP/, ob. siedziba Podleśnictwa Hel	
116	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	78 (d.39a)	chata rybacka, ob. siedziba Zrzeszenia Kaszubsko - Pomorskiego	A-576 zdn. 04.01.1972
117	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	81	budynek mieszkalny ze sklepem kolonialnym tzw. "Dom Polski", ob. budynek mieszkalny, pizzeria "Palermo"	
118	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	82	pensjonat Karla Hallmana, ob. budynek mieszkalny	
119	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	84	budynek mieszkalny	
120	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	86 (d.45)	karczma "Lwia Jama"	A-279 z dn. 21.01.1962
121	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	87	chata rybacka	
122	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	89	"Strand Hotel", ob. budynek mieszkalny i pub "Stella Maris"	

PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI DLA MIASTA HEL NA LATA 2021-2024

123	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	92	budynek mieszkalny	
124	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	97	budynek mieszkalny	
125	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	100	chata rybacka, ob. restauracja "Fiszzeria"	
126	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	101	budynek mieszkalny	
127	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	107	chata rybacka, ob. Tawerna "Checz"	
128	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	109	budynek mieszkalny	
129	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	110 (d.17,25)	chata rybacka, ob. restauracja "Maszopera"	A-567 z dn. 04.01.1972
130	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	115	budynek mieszkalny	
131	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	117	chata rybacka	
132	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	118	budynek mieszkalny	
133	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	119	chata rybacka	
134	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	121	chata rybacka	
135	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	123	budynek mieszkalny, ob. budynek mieszkalny, restauracja "Norda"	
136	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	129/131	budynek mieszkalny	
137	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	130	Hotel "Riviera"	
138	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera) - na tyłach nr 132, od strony ul. Maszopów	132	pensjonat "Albatros", ob. budynek mieszkalny	
139	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	139	budynek mieszkalny	
140	Hel	Wiejska (d. Generała Waltera)	141	chata rybacka	
141	Hel	Żeromskiego	1	kościół parafialny p.w. Bożego Ciała	
142	Hel	Żeromskiego	1	pierwsza helska kaplica katolicka (1923 r.), ob. kaplica przedpogrzebowa przy kościele p.w. Bożego Ciała	

PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI DLA MIASTA HEL NA LATA 2021-2024

143	Hel - na wydmach w pasie nadmorskim	Szwedzka Góra, zwana też Górą Szwedów		nieczynna latarnia morska	
144	Hel - Bór	w lesie, przy torowisku kolejowym, po jego płn. stronie (ok. 3 km na płn. od Helu)		3. Bateria Artylerii Stałej (3.BAS) - stanowisko ogniowe (1101)	
145	Hel - Bór	w lesie, przy torowisku kolejowym, po jego płn. stronie (ok. 3 km na płn. od Helu)		3. Bateria Artylerii Stałej (3.BAS) - stanowisko ogniowe (1102)	
146	Hel - Bór	w lesie, przy torowisku kolejowym, po jego płn. stronie (ok. 3 km na płn. od Helu)		3. Bateria Artylerii Stałej (3.BAS) - stanowisko ogniowe (1103)	
147	Hel - Bór	w lesie, przy torowisku kolejowym, po jego płn. stronie (ok. 3 km na płn. od Helu)		3. Bateria Artylerii Stałej (3.BAS) - stanowisko ogniowe (1104)	
148	Hel - Bór	w lesie, przy torowisku kolejowym, po jego płn. stronie (ok. 3 km na płn. od Helu)		3. Bateria Artylerii Stałej (3.BAS) - główny punkt kierowania ogniem z artyleryjską stacją radiolokacyjną (1006)	
149	Hel - Bór	w lesie, przy torowisku kolejowym, po jego płn. stronie (ok. 3 km na płn. od Helu)		3. Bateria Artylerii Stałej (3.BAS) - zapasowy punkt kierowania ogniem (1108)	
150	Hel - Bór	w lesie, przy torowisku kolejowym, po jego płn. stronie (ok. 3 km na płn. od Helu)		3. Bateria Artylerii Stałej (3.BAS) - schron garaż dla agregatów reflektorów (1122)	
151	Hel - Bór	w lesie, przy torowisku kolejowym, po jego płn. stronie (ok. 3 km na płn. od Helu)		3. BAS - schron-garaż dla agregatów reflektorów (1123)	
152	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		13. Bateria Artylerii Stałej (13 BAS) - stanowisko ogniowe (204)	
153	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		13. Bateria Artylerii Stałej (13 BAS) - centrala artyleryjska (205)	
154	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		13. Bateria Artylerii Stałej (13 BAS) - schron z wieżą radarową (206)	
155	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		13. Bateria Artylerii Stałej (13 BAS) - elektrownia (209)	
156	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		13. Bateria Artylerii Stałej (13 BAS) - główny punkt kierowania ogniem (207)	
157	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		13. Bateria Artylerii Stałej (13 BAS) - zapasowy punkt kierowania ogniem (208)	

PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI DLA MIASTA HEL NA LATA 2021-2024

158	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		13. Bateria Artylerii Stałej (13 BAS) - schron załogi (211)	
159	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		13. Bateria Artylerii Stałej (13 BAS) - schron załogi (212)	
160	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		13. Bateria Artylerii Stałej (13 BAS) - żelbetonowa kopuła dla karabinów maszynowych Rejonu Umocnionego Hel (K1)	
161	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		13. Bateria Artylerii Stałej (13 BAS) - żelbetonowa kopuła dla karabinów maszynowych Rejonu Umocnionego Hel (K2)	
162	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		13. Bateria Artylerii Stałej (13 BAS) - żelbetonowa kopuła dla karabinów maszynowych Rejonu Umocnionego Hel (K3)	
163	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		13. Bateria Artylerii Stałej (13 BAS) - żelbetonowa kopuła dla karabinów maszynowych Rejonu Umocnionego Hel (K4)	
164	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		13. Bateria Artylerii Stałej (13 BAS) - żelbetonowa kopuła dla karabinów maszynowych Rejonu Umocnionego Hel (K5)	
165	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego - w lesie, ok. 500 m od brzegu morza, na płn.-wsch. od latarni morskiej		21. Bateria Przeciwlotnicza Rejonu Umocnionego Hel - stanowisko ogniowe dział p/lotniczego 75 mm	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
166	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego - w lesie, ok. 500 m od brzegu morza, na płn.-wsch. od latarni morskiej		21. Bateria Przeciwlotnicza Rejonu Umocnionego Hel - stanowisko ogniowe dział p/lotniczego 75 mm	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
167	w pasie wydmy od strony Zatoki Puckiej, na płn. od portu wojennego i ośrodka wczasowego "Kormoran"	w pasie wydmy od strony Zatoki Puckiej, na płn. od portu wojennego i ośrodka wczasowego "Kormoran"		22. Bateria Przeciwlotnicza Rejonu Umocnionego Hel, tzw. "bateria portowa" - stanowisko ogniowe dział p/lotniczego 75 mm	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
168	w pasie wydmy od strony Zatoki Puckiej, na płn. od portu wojennego i ośrodka wczasowego "Kormoran"	w pasie wydmy od strony Zatoki Puckiej, na płn. od portu wojennego i ośrodka wczasowego "Kormoran"		22. Bateria Przeciwlotnicza Rejonu Umocnionego Hel, tzw. "bateria portowa" - stanowisko ogniowe dział p/lotniczego 75 mm	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
169	Hel-Bór	w pasie wydmy nadmorskich, płn. stronie torowiska kolejowego		23. Bateria Przeciwlotnicza Rejonu Umocnionego Hel - stanowisko ogniowe dział p/lotniczego 75 mm	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
170	Hel-Bór	w pasie wydmy nadmorskich, płn. stronie torowiska kolejowego		23. Bateria Przeciwlotnicza Rejonu Umocnionego Hel - stanowisko ogniowe dział p/lotniczego 75 mm	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
171	cypel Półwyspu Helskiego	w pasie wydmy od strony Zatoki Puckiej		27. Bateria Artylerii Stałej (27 BAS) - stanowisko ogniowe (1001)	
172	cypel Półwyspu Helskiego	w pasie wydmy od strony Zatoki Puckiej		27. Bateria Artylerii Stałej (27 BAS) - stanowisko ogniowe (1002)	

PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI DLA MIASTA HEL NA LATA 2021-2024

173	cypel Półwyspu Helskiego	w pasie wydm od strony Zatoki Puckiej		27. Bateria Artylerii Stałej (27 BAS) - stanowisko ogniowe (1003)	
174	cypel Półwyspu Helskiego	w pasie wydm od strony Zatoki Puckiej		27. Bateria Artylerii Stałej (27 BAS) - stanowisko ogniowe (1004)	
175	cypel Półwyspu Helskiego	w pasie wydm od strony Zatoki Puckiej		27. Bateria Artylerii Stałej (27 BAS) - główny punkt kierowania ogniem (1007), potocznie "Kurza Stopka"	
176	cypel Półwyspu Helskiego	w pasie wydm od strony Zatoki Puckiej		27. Bateria Artylerii Stałej (27 BAS) - schron agregatu (1025)	
177	cypel Półwyspu Helskiego	w pasie wydm od strony Zatoki Puckiej		27. Bateria Artylerii Stałej (27 BAS) - schron centrali artyleryjskiej (1025)	
178	cypel Półwyspu Helskiego	w pasie wydm od strony Zatoki Puckiej		27. Bateria Artylerii Stałej (27 BAS) - garaż dla reflektora (1017)	
179	cypel Półwyspu Helskiego	w pasie wydm od strony Zatoki Puckiej		27. Bateria Artylerii Stałej (27 BAS) - schron agregatu (1022)	
180	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		31. Bateria Artylerii Nadbrzeżnej Rejonu Umocnionego Hel, tzw. Bateria im. Heliodora Laskowskiego (31BAN), potocznie "bateria cypłowa", późniejsza 13 BAS- stanowisko ogniowe (200)	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
181	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		31. Bateria Artylerii Nadbrzeżnej Rejonu Umocnionego Hel, tzw. Bateria im. Heliodora Laskowskiego (31BAN), potocznie "bateria cypłowa", późniejsza 13 BAS - stanowisko ogniowe (201)	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
182	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		31. Bateria Artylerii Nadbrzeżnej Rejonu Umocnionego Hel, tzw. Bateria im. Heliodora Laskowskiego (31BAN), potocznie "bateria cypłowa", późniejsza 13 BAS - stanowisko ogniowe (202)	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
183	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		31. Bateria Artylerii Nadbrzeżnej Rejonu Umocnionego Hel, tzw. Bateria im. Heliodora Laskowskiego (31BAN), potocznie "bateria cypłowa", późniejsza 13 BAS - stanowisko ogniowe (203)	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
184	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		31. Bateria Artylerii Nadbrzeżnej Rejonu Umocnionego Hel, tzw. Bateria im. Heliodora Laskowskiego (31BAN), potocznie "bateria cypłowa", późniejsza 13 BAS - schron amunicyjny (213)	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
185	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		31. Bateria Artylerii Nadbrzeżnej Rejonu Umocnionego Hel, tzw. Bateria im. Heliodora Laskowskiego (31BAN), potocznie "bateria cypłowa" - schron centrali artyleryjskiej (1021), po wojnie stanowisko dowodzenia 27 Baterii Artylerii Stałej (27BAS)	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
186	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		31. Bateria Artylerii Nadbrzeżnej Rejonu Umocnionego Hel, tzw. Bateria im. Heliodora Laskowskiego (31BAN), potocznie "bateria cypłowa" - schron agregatu prądowłórczego (1025), po wojnie schron agregatu prądowłórczego 27 Baterii Artylerii Stałej (27BAS)	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.

PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI DLA MIASTA HEL NA LATA 2021-2024

187	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		31. Bateria Artylerii Nadbrzeżnej Rejonu Umocnionego Hel, tzw. Bateria im. Heliodora Laskowskiego (31BAN0, potocznie "bateria cypłowa" - schron amunicyjny (213), po wojnie schron amunicyjny 13 baterii Artylerii Stałej (13BAS)	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
188	cypel Półwyspu Helskiego	cypel Półwyspu Helskiego		31. Bateria Artylerii Nadbrzeżnej Rejonu Umocnionego Hel, tzw. Bateria im. Heliodora Laskowskiego (31BAN), potocznie "bateria cypłowa" - koszary	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
189	Hel - Bór	w lesie, w pasie wydmy nadmorskich cypla Półwyspu Helskiego, na ptn.-wsch. od linii kolejowej		32. Bateria Artylerii Przeciwdesantowej Rejonu Umocnionego Hel 2x105 mm, tzw. "grecka" - schron większy (32/A)	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
190	Hel - Bór	w lesie, w pasie wydmy nadmorskich cypla Półwyspu Helskiego, na ptn.-wsch. od linii kolejowej		32. Bateria Artylerii Przeciwdesantowej Rejonu Umocnionego Hel 2x105 mm, tzw. "grecka" - schron mniejszy (32/A)	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
191	Hel - Bór	w lesie, w pasie wydmy nadmorskich cypla Półwyspu Helskiego, na ptn.-wsch. od linii kolejowej		32. Bateria Artylerii Przeciwdesantowej Rejonu Umocnionego Hel 2x105 mm, tzw. "grecka" - stanowisko ogniowe dla dział 105 mm (32/B)	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
192	Hel - Bór	w lesie, w pasie wydmy nadmorskich cypla Półwyspu Helskiego, na ptn.-wsch. od linii kolejowej		32. Bateria Artylerii Przeciwdesantowej Rejonu Umocnionego Hel 2x105 mm, tzw. "grecka" - stanowisko ogniowe dla dział 105 mm (32/B)	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
193	w lesie, w pasie wydmy nadmorskich cypla Półwyspu Helskiego, ok.200 m od linii brzegowej	w lesie, w pasie wydmy nadmorskich cypla Półwyspu Helskiego, ok.200 m od linii brzegowej		33. Bateria Artylerii Przeciwdesantowej Rejonu Umocnionego Hel 2x105 mm, tzw. "duńska" - schron większy	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
194	w lesie, w pasie wydmy nadmorskich cypla Półwyspu Helskiego, ok.200 m od linii brzegowej	w lesie, w pasie wydmy nadmorskich cypla Półwyspu Helskiego, ok.200 m od linii brzegowej		33. Bateria Artylerii Przeciwdesantowej Rejonu Umocnionego Hel 2x105 mm, tzw. "duńska" - schron mniejszy	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
195	w lesie, w pasie wydmy nadmorskich cypla Półwyspu Helskiego, ok.200 m od linii brzegowej	w lesie, w pasie wydmy nadmorskich cypla Półwyspu Helskiego, ok.200 m od linii brzegowej		33. Bateria Artylerii Przeciwdesantowej Rejonu Umocnionego Hel 2x105 mm, tzw. "duńska" - stanowisko ogniowe dla dział 105 mm	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.

196	w lesie, w pasie wydmy nadmorskich cypla Półwyspu Helskiego, ok.200 m od linii brzegowej	w lesie, w pasie wydmy nadmorskich cypla Półwyspu Helskiego, ok.200 m od linii brzegowej		33. Bateria Artylerii Przeciwdesantowej Rejonu Umocnionego Hel 2x105 mm, tzw. "duńska" - stanowisko ogniowe dla dział 105 mm	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
197	w lesie ok. 1 km na ptn. od dworca PKP	w lesie, w pasie pomiędzy linia kolejową a szosą helską		niemiecka Bateria Artylerii Nadbrzeżnej "Schleswig-Holstein" /3x406 mm/ - stanowisko ogniowe B1 dla armaty 406 mm	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
198	w lesie ok. 1 km na ptn. od dworca PKP	w lesie, w pasie pomiędzy linia kolejową a szosą helską		niemiecka Bateria Artylerii Nadbrzeżnej "Schleswig-Holstein" /3x406 mm/ - stanowisko ogniowe B2 dla armaty 406 mm	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
199	w lesie ok. 1 km na ptn. od dworca PKP	w lesie, w pasie pomiędzy linia kolejową a szosą helską		niemiecka Bateria Artylerii Nadbrzeżnej "Schleswig -Holstein" /3x406 mm/ - stanowisko ogniowe B3 dla armaty 406 mm	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
200	w lesie ok. 1 km na ptn. od dworca PKP	w lesie, zna zachód od szosy helskiej		niemiecka Bateria Artylerii Nadbrzeżnej "Schleswig-Holstein" /3x406 mm/ - wieża kierowania ogniem	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
201	w lesie ok. 1 km na ptn. od dworca PKP	w lesie, w pasie pomiędzy linia kolejową a szosą helską		niemiecka Bateria Artylerii Nadbrzeżnej "Schleswig-Holstein" /3x406 mm/ - magazyn amunicyjny	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
202	w lesie ok. 1 km na ptn. od dworca PKP	w lesie, w pasie pomiędzy linia kolejową a szosą helską		niemiecka Bateria Artylerii Nadbrzeżnej "Schleswig -Holstein" /3x406 mm/ - magazyn amunicyjny	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
203	w lesie ok. 1 km na ptn. od dworca PKP	w lesie, w pasie pomiędzy linia kolejową a szosą helską		niemiecka Bateria Artylerii Nadbrzeżnej "Schleswig-Holstein" /3x406 mm/ - estakada transportowa baterii	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.
204	w lesie ok. 1 km na ptn. od dworca PKP	w lesie, po obu stronach szosy helskiej. Torowisko łączy wszystkie elementy strukturalne baterii		niemiecka Bateria Artylerii Nadbrzeżnej "Schleswig-Holstein" /3x406 mm/ - zachowane elementy torowiska wewnętrznej kolejki wąskotorowej	A-1693 z dn. 15.06.1999 r.

3.3.3. ZABYTKI ARCHEOLOGICZNE

Istnieje konieczność uwzględniania zaleceń konserwatorskich w stosunku do terenów obejmujących stanowiska wymienione w Archeologicznym Zdjęciu Polski. Karty obszarów i stanowisk Archeologicznego Zdjęcia Polski są dostępne u Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku. Oznaczone są także na miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego (MPZP).

Zabytki archeologiczne stanowią jedną z najciekawszych kategorii dziedzictwa kulturowego. W wielu przypadkach są jedynym źródłem informacji o rozwoju i charakterze osadnictwa na konkretnym terenie.

Zgodnie z **Kartą Ochrony i Zarządzania Dziedzictwem Archeologicznym ICOMOS** (Lozanna 1990): „Dziedzictwo archeologiczne stanowi tę część dziedzictwa materialnego, w stosunku do której podstawowych informacji dostarczają metody archeologiczne (...) Jest wrażliwym, nieodnawialnym bogactwem kulturowym. Użytkowanie każdego terenu powinno być kontrolowane i rozwijane tak, aby zminimalizować zniszczenie dziedzictwa archeologicznego. (...) Ochrona dziedzictwa archeologicznego powinna być integrowana na płaszczyźnie polityki planowania przestrzennego na poziomie międzynarodowym, narodowym, regionalnym i lokalnym. (...) Obowiązkiem każdego kraju jest zapewnienie odpowiednich środków finansowych dla jego ochrony. Zadaniem prawodawstwa jest zapewnienie ochrony dziedzictwu archeologicznemu stosownie do potrzeb, historii i tradycji każdego kraju i regionu, z uwzględnieniem ochrony stanowisk *in situ* oraz odpowiednich potrzeb badawczych. (...) Prawo winno zabraniać niszczenia, degradowania i zmieniania wszelkich archeologicznych stanowisk i zabytków, obiektów i obszarów archeologicznych wraz z ich otoczeniem bez zgody odpowiednich władz archeologicznych. (...) podstawowym instrumentem strategii ochrony dziedzictwa archeologicznego jest ogólne rozpoznanie zasobów archeologicznych. (...) Należy przyjąć podstawową zasadę, aby zbieranie informacji o dziedzictwie archeologicznym nie niszczyło świadectwa archeologicznego bardziej, niż jest to konieczne dla ochrony lub osiągnięcia celów naukowych. (...) Ogólnym celem opieki, konserwacji dziedzictwa archeologicznego i organizacji jego zarządzania powinna być ochrona zabytków, obszarów i stanowisk *in situ* wraz z długoterminową konserwacją i troską o wszystkie z tym związane rysunki, zapiski, zbiory itp. (...). Dziedzictwo archeologiczne jest wspólnym dziedzictwem całej ludzkości. Dlatego też współpraca międzynarodowa jest konieczna dla rozwoju i utrzymania standardów jego zachowania.

Ważna rola dziedzictwa archeologicznego została także podkreślona w zapisach **„Europejskiej konwencji o ochronie archeologicznego dziedzictwa kulturowego” z La Valetta** (1992), która uznała je za źródło *zbiorowej pamięci europejskiej i instrument dla badań historycznych i naukowych*. Z zapisu tego wynika konieczność umiejętnego pogodzenia dwóch podstawowych celów działań ochronnych i opiekuńczych w odniesieniu do dziedzictwa archeologicznego: ochrony dziedzictwa archeologicznego jako źródła *zbiorowej pamięci europejskiej* oraz jako instrumentu dla badań historycznych i naukowych.

Państwa – strony konwencji z La Valetta zobowiązują się do utworzenia systemu prawnego dla ochrony dziedzictwa archeologicznego, stosowania procedur upoważniających do przeprowadzenia oraz nadzoru wykopalisk i innych prac archeologicznych w taki sposób, aby zapobiec nielegalnym wykopaliskom oraz aby archeologiczne wykopaliska i poszukiwania były przeprowadzane w sposób naukowy i nieszkodliwy dla przedmiotów badania.

Państwa – strony konwencji zobowiązują się także do stosowania środków fizycznej ochrony dziedzictwa archeologicznego oraz do podejmowania próby pogodzenia i połączenia odpowiednich potrzeb archeologicznych oraz planów zagospodarowania przestrzennego oraz do zapewnienia publicznego finansowego wsparcia dla badań archeologicznych, a także do prowadzenia działalności edukacyjnej na temat dziedzictwa archeologicznego.

Ochrona zabytków archeologicznych jest w Polsce uregulowana przepisami **Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami** oraz pakietem odpowiednich aktów wykonawczych (rozporządzeń Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego), a także niektórymi przepisami **Ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska**. Ochronę dziedzictwa archeologicznego (znajdującą się w gestii właściwej administracji państwowej i w części samorządowej) zapewniają w szczególności przepisy **Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami**. Zgodnie z nią ochronie i opiece podlegają (bez względu na stan zachowania) zabytki archeologiczne, w tym pozostałości terenowe pradziejowego i historycznego osadnictwa, cmentarzyska oraz relikty działalności gospodarczej, religijnej i artystycznej. Prowadzenie badań archeologicznych wymaga pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków.

Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska głosi m.in.:

Art. 101. Ochrona powierzchni ziemi polega na: 1) racjonalnym gospodarowaniu; 2) zachowaniu funkcji środowiskowych, gospodarczych, społecznych i kulturowych, w tym między innymi:

(...) f) zbioru dziedzictwa geologicznego, geomorfologicznego i archeologicznego;

B. OCHRONA STANOWISK ARCHEOLOGICZNYCH

1. Wymóg uzgadniania z Pomorskim Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków oraz opiniowania przez Muzeum Archeologiczne w Gdańsku wszystkich planów i projektów dotyczących stref ochrony archeologicznej.
2. Konieczność inwentaryzacji i dokumentacji obszarów archeologicznych objętych strefami ochronnymi przed podjęciem tam prac ziemnych.

3. Zakaz inwestowania na terenie stanowisk o własnej formie krajobrazowej, a także na obszarze przylegającym bezpośrednio do nich.

3.3.4. ZASOBY MUZEALNE

Na terenie gminy istnieją dwa muzea: Muzeum Rybołówstwa (oddział Centralnego Muzeum Morskiego w Gdańsku) oraz Muzeum Obrony Wybrzeża.

A. Muzeum Rybołówstwa w Helu jest oddziałem Centralnego Muzeum Morskiego w Gdańsku. Wystawa "Dzieje rybołówstwa na wodach Zatoki Gdańskiej" prezentuje problematykę związaną z historią Bałtyku., w szczególności z rybołówstwem na Pomorzu Gdańskim i na Zalewie Wiślanym. Pokazane są przykłady typowej fauny bałtyckiej, narzędzia skutnicze, przyrządy do połowów ryb i myślistwa morskiego.

Wokół kościoła znajduje się skansen tradycyjnych łodzi rybackich. W skansenie prezentowane są m.in. pełnomorska łódź typu "pomeranka", pochodząca z Dębek, dawne łodzie znad Zalewu Wiślanego - żakówkę i barkasy, kuter pławnicowy i łódź "Dziunia", która stanowiła wyposażenie stacji naukowej im. Arctowskiego na Antarktydzie, a także składziki rybackie wykonane z przepołowionych łodzi i zbiorniki do przechowywania żywych ryb (sadze) oraz elementy konstrukcyjne dawnych statków wyłowione z morza przez rybaków.

B. Muzeum Obrony Wybrzeża w Helu zostało założone i jest prowadzone przez Stowarzyszenie "Przyjaciele Helu". Zajmuje dwa obiekty na terenie dawnego Rejonu Umocnionego Hel. Są to elementy niemieckiej baterii 406 mm Schleswig-Holstein: wieża kierowania ogniem i jedno ze stanowisk artyleryjskich. Całość baterii, wraz z obiektami nie objętymi przez Muzeum, składa się z 6 elementów: wieży kierowania ogniem, 2 schronów amunicyjnych, 3 stanowisk artyleryjskich.

3.3.5. KRAJOBRAZ KULTUROWY

Gmina położona jest na obszarze niezwykle atrakcyjnym krajobrazowo, w olbrzymiej większości zalesionym, otoczonym ze wszystkich stron, z wyjątkiem wąskiego łącznika Mierzei Helskiej, morzem. Miasto zachowało czytelną strukturę wykształconą podczas organicznego rozwoju, począwszy od średniowiecza. Dysonans stanowią jedynie powojenne osiedla

modernistycznych bloków wielorodzinnych. Istotnym elementem krajobrazu kulturowego są pozostałości umocnień i baterii artyleryjskich, tworzących jeden z najciekawszych kompleksów architektury militarnej w Polsce.

A. Obszary chronione

Nadmorski Park Krajobrazowy obejmuje pas wybrzeża od Białogóry po Mierzeję Helską, Zatokę Pucką oraz jej zachodnie wybrzeże. Obszar gminy Hel wchodzi w całości w skład Parku.

3.3.6. DZIEDZICTWO NIEMATERIALNE

Hel był jedyną miejscowością leżącą na Mierzei Helskiej, która w momencie obejmowania Pomorza przez Polskę miała ludność w większości niemiecką. Po powrocie do Polski następowała polonizacja osady. Władze dążyły do zmiany stosunków etnicznych, popierając m.in. budowę polskiej kolonii domków rybackich a także osiedla domków jedno i dwurodzinnych wznoszonych indywidualnie przez polskich rybaków. Przykładem ówczesnej polityki narodowościowej jest skierowane do jednego z petentów, starających się o zakup działki w Tupadłach, wyjaśnienie: "Państwowy Urząd Ziemi w okolicach nadmorskich stosuje prawo pierwokupu tylko w tym celu, aby ten skrawek nadmorskiej ziemi zaludnić elementem tylko narodowo pewnym i nie dopuścić do osadzenia się żywiołu nieodpowiedniego skłonnego do przyjmowania wrogości dla Państwa agitacji w sąsiedztwie". Napływ ludności polskiej do Helu wyrażał się także w budowie willi i pensjonatów. W 1930 r. wśród 900 mieszkańców osady było 400 Polaków. Po II wojnie światowej ucieczka i wysiedlenie Niemców oraz napływ ludności polskiej doprowadziły do pełnej polonizacji osady Hel. Najwięcej nowych mieszkańców przysparzał miastu garnizon - wojskowi przybywali z całej Polski a wraz z nimi rodziny.

TRADYCJE, PRACA

Na początku tego wieku ponad 95% ludności Helu utrzymywała się z rybołówstwa. Do 90-tych lat XIX stulecia zatrudnienie w innych zawodach ograniczało się do prowadzenia karczem czy zajazdów, których właściciele trudnili się też handlem rybami. Brak było przedstawicieli podstawowych rzemiosł jak szewców, krawców, kowali. Wszystkie potrzebne towary łącznie z chlebem sprowadzane były z Gdańska lub Pucka

Tabela 2 (Ludność trudniąca się rybołówstwem na Półwyspie Helskim w 1885 r.)

Hel	95,2 %
Jastarnia Gd. (Bór)	98,9 %
Jastarnia Pucka	99,9 %
Kuźnica	95,4 %
Chałupy	97,1 %

Charakterystyczną cechą rybołówstwa półwyspu była organizacja rybaków w zespoły zwane maszoperiami lub kompaniami. Maszoperie węgorzowe liczyły przeciętnie kilkanaście osób, łowiące śledzie niewodem były 2-krotnie liczniejsze - wchodziły w ich skład także kobiety i dzieci, które otrzymywały $\frac{1}{4}$ partu czyli udziału, podobnie jak proboszcz. Natomiast wdowy otrzymywały $\frac{1}{2}$ partu a małe dzieci i organista $\frac{1}{8}$. Chorzy i niepełnosprawni a także powołani krótkoterminowo do wojska otrzymywali cały udział. Dodatkowy part przypadał właścicielowi łodzi. Osoby upoważnione do połowy działu nazywano półpartnikami do mniejszych części - mandelnikami. Istniały także maszoperie szprotowe i łososiowe. Kompanie przyjmowały nazwę od sternika zwanego szyprem, którego obierali pozostali rybacy - maszopi, o ile nie było to stanowisko dziedziczne. Maszoperie pełniły również funkcje samorządu rybackiego: przydzielali miejsca połowu, czyli tonie – każdego roku innej maszoperii (ze względu na odmienną obfitość połowów w różnych rewirach), zapewniały wszystkim mieszkańcom udział w połowach. Każdy miał prawo należeć do maszoperii. Maszoperie były przeważnie zespołami krewniaczymi. Zmiany w składzie powodowane były wypadkami losowymi. Regułą było, że syn dziedziczył miejsce po ojcu. Każdy członek zespołu obowiązany był do równomiernego wkładu pracy i sprzętu. Sprzęt oznaczano znakami własnościowymi - merkami, zachowanymi do dzisiaj. Początki maszoperii sięgają XV w. Sezon połowowy trwał w średniowieczu siedem miesięcy, do św. Marcina (11 listopada). Lata chude, w których łowiono mało ryb, zdarzały się rzadko, przede wszystkim dzięki obfitym ławicom śledzi. Rybacy łowiący dorsze, węgorze, łososie i foki pracowali samodzielnie, natomiast łowiących śledzie obowiązywał system nakładu, w którym kupcy zapewniaли rybakom sprzęt, płacąc im gotówką i rybami. W XV w. zaczynają się samorzutnie tworzyć spółki rybaków łowiących niewodem węgorze, łososie, dorsze. Wzorem organizacyjnym dla tych spółek mogły być zespoły śledziowe organizowane przez kupców-nakładców. Rybacy uniezależniając się od nich przenosili sposób organizacji do połowów innych ryb - gdzie nie obowiązywał nakład (przyczyniała się do tego coraz mniejsza obfitość ławic śledziowych). Wilkierze z XV w., ustalające normy organizacyjne dla rybołówstwa, pomocników szypra nazywają już wtedy maszopami. Przedterminowe zerwanie

spółki karano 3 grzywnami - świadczy to o ugruntowaniu się tej formy rybołówstwa. W XVI w. maszoperie niewodowe działają nie tylko na Nad Zatoką Pucką, ale także na Mierzei Wiślanej, na jeziorze Dąbie, wyspie Uznam a nawet w Finlandii. W XX w. na półwyspie stanowisko szypra w maszoperiach węgorzowych było dziedziczne. System maszoperyjny rybołówstwa wiązał się ściśle z podziałem akwenów przybrzeżnych na tonie (ton, tonjo). Poszczególni szyprowie dzierżawili lub wykupywali prawa do użytkowania akwenów przylegających do wyznaczonych odcinków brzegu długości od niespełna 1 km do prawie 2 km. Wprowadzenie w 1874 r. wolności rybołówstwa w Prusach spowodowało odstąpienie od systemu dzierżaw toni. Tonie ze względu na ich nierówną wydajność przyznawano w Helu poszczególnym maszoperiom corocznie drogą losowania (we wsiach kaszubskich na zasadzie rotacji). W drugiej połowie lat 30-tych dzięki modernizacji portu helskiego nastąpił wyraźny zwrot w kierunku uprzemysłowienia rybołówstwa. Rozwój rybołówstwa kutrowego był jednym z czynników podważających tradycyjny system organizacji połowów. Maszoperie niewodowe (szprotowe) zakładane po wojnie przez młodych rybaków zrywały niekiedy z zasadą równego wkładu sprzętowego. Obok szyprów tradycyjnych pojawili się szyprowie zawdzięczający swą pozycję posiadaniu niewodu - wkład sprzętu powodował dodatkowe 2-3 party dla szypra. W maszoperiach żakowych (węgorzowych) następowało rozbiecie na grupy łódkowe - szyper przestawał być gospodarzem toni, a funkcje te przejmowały na wydzielonych odcinkach toni (sztedach) grupy łódkowe. Znaczną część funkcji maszoperii przejmowało państwo, gromadzkie rady narodowe, Związek Zawodowy Rybaków. Maszoperie przekształcały się w zwykłe spółki. Elitą majątkową wsi stawali się właściciele kutrów, zatrudniający siłę najemną. Coraz większą rolę odgrywało państwowe przedsiębiorstwo połowowe Koga. Rozwój turystyki rozpoczął się w Helu wraz z uruchomieniem stałej komunikacji z Gdańskiem, otwarciem kąpieliska i domu zdrojowego w latach 90-tych XIX wieku. Polska po odzyskaniu niepodległości posiadała jedynie skrawek wybrzeża od Redłowa do Dębka co spowodowało, iż znaczenie turystyczne tego regionu ogromnie wzrosło. Każda z miejscowości wybrzeża uzyskiwała rangę ważnej stacji turystycznej. Ruch turystyczny z początku elitarny zaczął się przekształcać w coraz bardziej masowy. W 1923 r. odnotowano na Helu dużą liczbę młodzieży, która przyjeżdżała tu na kilka dni, nocując często w wagonach kolejowych. Miało to z pewnością związek z uruchomieniem linii kolejowej. Do 1928 r. Hel był traktowany przez władze lokalne i powiatowe jako trwałe letnisko. Prowadzone były szeroko zakrojone prace planistyczne, w części realizowane. Powstało wiele pensjonatów, hoteli i restauracji, głównie w wyniku inwestycji prywatnych, niekiedy w formie spółek akcyjnych. Po 1928 r. Hel zaczął tracić charakter miejscowości letniskowej dla dłużej przebywających tu wczasowiczów, przedstawiając się na masowy, przepływowy ruch turystyczny. Zaniechano stopniowo

zabudowy osiedla systemem willowym. Żegluga Polska uruchomiła linię wycieczkową na Hel. Bardziej elitarny ruch turystyczny zaczął się przenosić do budującej się od 1928 r. Juraty, a także do mających od początku taki charakter Jastrzębiej Góry i Jasnego Wybrzeża. Po II wojnie światowej ruch turystyczny nasilił się jeszcze bardziej, mimo uzyskania przez Polskę znacznie szerszego dostępu do Bałtyku. Przyczyniła się do tego popularyzacja turystyki, rozwój instytucji wczasów pracowniczych, a także polityka władz PRL świadomie dążących do niwelacji różnic społecznych, a w rozwoju taniej, masowej turystyki widzących sposób na pozyskanie społeczeństwa.

Pod koniec XIX w. życie rybaków szło jeszcze zgodnie z tradycyjnym rytmem nie zmodyfikowanym zbyt przez wpływy cywilizacji technicznej. Strój odświętny męski charakteryzował się w tych czasach przewagą koloru ciemno-modrego - spodnie, żakiety, kamizelki i czapki w tym kolorze. Strój kobiecy nie był tak jednolity, wyjąwszy "rembowane muce" czyli czarne czapeczki naszywane małymi "rembkami" czyli koronkami z których opadały na ramiona fałdy. Z przodu przyczepiano do nich białe i czerwone lub białe i modre szerokie wstążki. Nosiły kobiety także czarne, wełniane chustki. Mieszkanki Helu wyróżniały się spośród kobiet półwyspu jasnoniebieskimi sukniemi w białe kropki.

Mimo dużego napływu ludności po zjednoczeniu z Polską, a szczególnie po II wojnie światowej, budowie nowego miasta - Władysławowa, kąpielisk - Juraty, Jastrzębiej Góry, Jasnego Wybrzeża, wysiedlenia ludności niemieckiej z Helu-osady omawiany teren zachował wiele ze swego tradycyjnego charakteru. Spośród miejscowości tego obszaru najbardziej autentyczny klimat dawnych wsi rybackich utrzymały Jastarnia, Kuźnica i częściowo Hel. Należy pamiętać, że wybrzeże od Dębek do Kolibek jest jedynym fragmentem naszego wybrzeża, które zachowało ciągłość historyczno-etniczną. Pozostała część wybrzeży południowego Bałtyku od Kłajpedy po Świnoujście uległa procesom całkowitego wysiedlania ludności autochtonicznej, napływowi osadników, zmieniając swoją tożsamość. Pobrzeże Kaszubskie jako jedyne od czasów najdawniejszych do dzisiaj było zawsze zasiedlone w większości przez Polaków. Zachowały się tu jeszcze, choć w zmienionej formie, stare zwyczaje, niekiedy dawne sposoby pracy, wspólnego użytkowania terenów, tradycyjna obyczajowość religijna. Z dawnych czasów pozostał jeszcze z rzadka zwyczaj nieogradzania podwórek i ich wspólnego użytkowania.

4. DIAGNOZA STANU ZASOBÓW DZIEDZICTWA KULTUROWEGO GMINY HEL

4.1. STRUKTURA MORFOGENETYCZNA HELU

Zmiany zapoczątkowane wprowadzeniem infrastruktury turystycznej oraz rybackiej na półwyspie, spowodowały zanikanie tradycyjnej lokalnej organizacji kultury niematerialnej, a również i przestrzennej. Przedstawiona poniżej struktura morfogenetyczna sporządzona została w oparciu o istotne czynniki tożsamości kulturowej omawianego obszaru.

1. Obszar lokacyjnego Nowego Helu, który od II poł. XV w. (tzn. od momentu gdy zdystansował Stary Hel) do dziś stanowi główną, rdzenną część miasta. Ciągłość historyczna wyraża się tutaj zasadniczo niezmiennym układem urbanistycznym, nawarstwiającą się w czasie zabudową. Obszar ten posiada charakterystyczny osiowy układ ulicowy. Centralną oś stanowi szeroka droga, wzdłuż której po obu stronach ciągnie się szczytowo zlokalizowana zabudowa. Na zapleczu budynków mieszkalnych występują zabudowania gospodarcze (niekiedy również mieszkalne) oraz przydomowe ogródki. Na granicach niektórych parcel zachowały się ścieżki, prowadzące na zaplecze układu. Zabudowa jest znacznie zróżnicowana, pod względem czasu powstania, typów przestrzennych oraz stylistyki, co stanowi odbicie starej metryki miasta oraz jego przemian. Dominuje przestrzennie kościół p.w. św. Piotra - najstarsza budowla Helu, wzniesiona w stylu gotyckim. Na krajobraz miasta składają się, najogólniej rzecz ujmując, dwa rodzaje zabudowy: tradycyjne parterowe domy rybackie oraz piętrowe kamieniczki i pensjonaty, występujące w pierzejach ulicy naprzemiennie, tworząc niekiedy niewielkie ciągi zabudowy jednego typu. W obrębie tradycyjnego rodzaju zabudowy występują najstarsze domy rybackie budowane w konstrukcji szkieletowej z wypełnieniem ceglanym, zdecydowanie dominujące w zabudowie miasta przypuszczalnie już od XVII - XVIII w. i do końca w. XIX. Drugim typem tradycyjnym są powstające od końca XIX w. domy rybackie murowane z cegły, powtarzające zasadniczo poprzednią formę brył. W obrębie architektury piętrowej występują kamieniczki (najczęściej gospody) pochodzące z przełomu XIX i XX w. oraz zbudowane w okresie międzywojennym domy mieszkalne - pensjonaty, budowane w formach ogólnie-

polskich, inspirowanych głównie stylami historycznymi ("narodowymi" i akademizmem) oraz w mniejszym stopniu modernizmem.

2. Port powstały w latach 1890-93, w latach 1921-1934 gruntownie modernizowany, zlokalizowany na miejscu tradycyjnej przystani rybackiej po zachodniej stronie układu urbanistycznego Nowego Helu. Pomosty wychodzą głęboko w zatokę, tworząc dwa baseny portowe. Na lądzie znajdują się przetwórnice i wędzarnie ryb.

3. Obszar dawnego założenia kuracyjnego, powstałego w II poł. lat 90-tych zeszłego wieku, w poł. 1930-tych przekształconego na tereny wojskowe, przynależne do Rejonu Umocnionego Hel. Rozmieszczone na tym obszarze obiekty wojskowe wraz z infrastrukturą komunikacyjną, położone są w lesie ciągnącym się od Helu do cypla półwyspu.

4. "Polska" osada rybacka, której budowę rozpoczęto w 1927 r., położona jest na północ od tradycyjnego układu Helu. Charakterystyczne jednorodne rozplanowanie osiedla wzdłuż wyznaczonych ulic, przy określonej planowej zabudowie działek wyraźnie wydziela ten obszar w terenie. Architektura jest całkowicie jednorodna w stylu, budowana w jednym czasie i wg projektów rządowego architekta; wiejska w charakterze, oparta na ogólnopolskich wzorach stylów "narodowych".

5. Obszar związany historycznie z obiektami nawigacyjnymi i ratowniczymi w Helu, obecnie zalesiony, wykorzystywany jako teren usytuowania latarni morskiej i stacji meteorologicznej (od 1930-tych lat). Architektura jest jednorodna w charakterze, tradycyjna, pochodząca z przełomu XIX i XX w. oraz okresu międzywojennego.

6. Strefa brzegowa (plaża) o wyraźnych cechach naturalnej akumulacji osadów, z elementami antropogenicznych umocnień brzegowych oraz miejscami dawnych kąpielisk, obejmuje północno - wschodni pas półwyspu.

7. Helski Rejon Umocniony powstały w końcu 1930-tych lat. Obejmuje obszar leśny, dawnego boru helskiego, między Helem a Juratą. Charakterystyczna jest dobrze rozbudowana infrastruktura komunikacyjna (port, lądowiska, linie kolejowe normalno- i wąskotorowe, utwardzone drogi i leśne dukty), przy funkcjonującym systemie umocnień wojskowych.

8. Obszar zabudowy administracyjno-socjalnej i portu wojennego dawnego Helskiego Rejonu Umocnionego. Najprawdopodobniej na tym terenie umiejscowiony był Stary Hel, po którym nie pozostały do dziś żadne ślady.

9. Wojskowe osiedle zabudowy wielorodzinnej z końca 1930-tych lat. Układ przestrzenny oparty jest na drodze stanowiącej oś główną założenia; usytuowanie budynków pozwala poprowadzić jeszcze oś prostopadłą, co wskazuje na symetryczność osiedla. Architektura jest jednorodna - modernistyczna.

10. Obszar otwarty wokół kościoła zbudowanego w 1933 r., funkcjonalnie usługowy. Mimo istnienia wielu obiektów administracyjnych, usługowych i handlowych, brak na nim jednolitej koncepcji przestrzennej, czego powodem może być różny czas zagospodarowywania tego obszaru. Architektura jest również różnorodna - dominuje przestrzennie i formalnie modernistyczna bryła kościoła, ponadto występują budynki o formach ogólnopolskich z okresu międzywojennego oraz budowle współczesne, w formach prostopadłościanów, w tym tymczasowe substandardowe pawilony.

11. Obszar współczesnej zabudowy wielorodzinnej we wschodniej części Helu. Prócz kilku osobno stojących zagród, znajdują się tam trzy skupiska zabudowy blokowej, z których dwa posiadają specyficzny owalnicowy układ bloków, wytworzone w ich środkach wnętrza wykorzystywane są publicznie. Skrajne wschodnie skupisko zabudowy stanowi jakby niedomknięty od północy owal, znacznie gęściej zagospodarowany.

12. Ogólnodostępny obszar leśny we wschodniej części Helu. Obejmuje słabo zainwestowany obszar lasu z wyznaczonymi ścieżkami i duktami leśnymi.

13. Wojskowe osiedle zabudowy wielorodzinnej z połowy lat 1950-tych, stanowiące rozszerzenie osiedla wojskowego z okresu międzywojennego. Posiada nieregularny układ przestrzenny oparty na wyznaczonych drogach, których przebieg ustalono w związku z osiedlem sąsiadującym. Architektura posiada elementy form tradycyjnych – niewielkie kubatury i czterospadowe dachy.

14. Obszar kolejowy przy stacji w Helu. Liniowy układ przestrzenny związany jest z charakterem torowisk kolejowych, po wschodniej ich stronie znajduje się zabudowa pomocnicza; w południowej części, przy dworcu kolejowym zlokalizowane są budynki obsługi

pasażerskiej. We wschodniej części, przy drodze znajduje się cmentarz komunalny. Zabudowa stacji kolejowej pochodzi z lat 1920-tych, reprezentuje formy tradycyjne - lokalne i ogólnopolskie.

15. Latarnia morska na Górze Szwedów. Obszar wokół niedozorowanej latarni morskiej, położonej na piaszczystym wzniesieniu, sąsiadującym z płaską plażą morską.

16. Obszar szczególnie zainwestowany zabudową na obszarze Rejonu Umocnionego w Helu. Po obu stronach drogi, na wyznaczonej nieregularnej siatce ulic, zlokalizowane są osiedla wojskowej zabudowy magazynowej i budynki administracyjne - zbudowane w prostych formach współczesnych.

17. Obszar po dawnej latarni morskiej - Bór. Zachował się przestrzennie określony teren, na osi linii kolejowej oraz na granicy starego boru i młodnika.

18. Obszar maksymalnych wysokości półwyspu, obsadzony krzewami i młodym lasem sosnowym.

19. Wojskowe osiedle współczesnej mieszkaniowej zabudowy wielorodzinnej przy granicy z Juratą. Architektura posiada elementy form tradycyjnych - niewielkie kubatury i czterospadowe dachy.

Z przedstawionej powyżej struktury morfogenetycznej wynikają określone relacje.

"Kulturowym centrum" innych jednostek jest historyczny układ przestrzenny Nowego Helu – lokacja miejska. Jednostka ta charakteryzuje się wewnątrz dużą jednorodnością.

Natomiast jednostki posiadające określony charakter funkcjonalny (latarnie morskie 10.5., 10.15.) cechuje na ogół różnorodność wewnętrzna, są wśród nich obszary dość znacznie zróżnicowane, w których niezbędne (podstawowe) są elementy dominujące, np. w jednostce 10.5. dominującymi obiektami są: latarnia morska i stacja meteorologiczna, pozostały teren stanowi ich funkcjonalną otulinę.

Analizując relacje między poszczególnymi jednostkami należy stwierdzić, że kulturowo istniała zawsze zależność młodszych obszarów od starszych, tzn. lokalizacja portu, osady rybackiej, czy zabudowy współczesnej w Helu musiała być warunkowana istnieniem ośrodka, jakim był średniowieczny obszar miasta lokacyjnego. Zależność ta trwa do dziś.

Z uwagi na czas formowania się jednostek, można teoretycznie określić znaczenie każdej z nich względem siebie. Podstawą tegoż wartościowania będzie proces przemian środowiska kulturowego, tzn. dynamiczne trwanie i zmiany określonych warunków kulturowych w czasie. W związku z tym można mówić o niezaprzeczalnych wartościach przestrzennych, materialnych i niematerialnych pierwotnych osad, które stanowią jednostki centralne (10.1.). Pozostałe układy przestrzenne, nawiązujące do istniejących wcześniej, nie wykształciły na ogół jeszcze własnej tożsamości kulturowej. Mogą one być natomiast bardzo ważnymi elementami pierwotnego układu. Niekiedy niestety stają się elementem dysharmonizującym zastany układ (10.11.).

4.2. TYPY ZABYTKÓW NIERUCHOMYCH

1. Zabytki sakralne

Na terenie gminy znajdują się dwa zabytkowe kościoły. Jeden z nich, pw. Bożego Ciała, pełni w dalszym ciągu funkcję sakralną, drugi, pw. św. Piotra i Pawła, mieści obecnie Oddział Rybołówstwa Centralnego Muzeum Morskiego.

2. Zabytki techniki

I. Zespół latarni morskiej w Helu, w skład którego wchodzi:

1. latarnia morska;
2. dom latarników;
3. zabudowania gospodarcze domu latarników:
 - skład opału z ubikacjami,
 - budynek inwentarski,
 - pralnia,
 - piwniczka ziemna,
 - wędzarnia;
4. fundamenty nieistniejącej latarni morskiej z 1820 r.;
5. maszt sygnalizacyjny radiolatarni;
6. piwniczki ziemne - magazyny paliwa i amunicji;
7. budynek inwentarski - wraz z terenem historycznym w granicach założenia

II. Nieczynna latarnia morska na Szwedzkiej Górze

III. Dworzec kolejowy

3. Zabytki budownictwa obronnego

I. Zespół koszarowy (po 1945 r. - 22 Dywizjon Ognioy Wojsk Rakietowych):

1. budynek koszarowy,
2. stołówka koszarowa,
3. wartownia przy bramie wjazdowej od strony ul. Przybyszewskiego

II. Siedziba Korpusu ochrony Pogranicza /KOP/, ob. siedziba Podleśnictwa Hel

III. 3. Bateria Artylerii Stałej (3. BAS)

1. stanowisko ogniowe (1101)
2. stanowisko ogniowe (1102)
3. stanowisko ogniowe (1103)
4. stanowisko ogniowe (1104)
5. główny punkt kierowania ogniem z artyleryjską stacją radiolokacyjną (1006)
6. zapasowy punkt kierowania ogniem (1108)
7. schron garaż dla agregatów reflektorów (1122)
8. schron-garaż dla agregatów reflektorów (1123)

IV. 13. Bateria Artylerii Stałej (13 BAS)

1. stanowisko ogniowe (204)
2. centrala artyleryjska (205)
3. schron z wieżą radarową (206)
4. elektrownia (209)
5. główny punkt kierowania ogniem (207)
6. zapasowy punkt kierowania ogniem (208)
7. schron załogi (211)
8. schron załogi (212)
9. żelbetonowa kopuła dla karabinów maszynowych Rejonu Umocnionego Hel (K1)
10. żelbetonowa kopuła dla karabinów maszynowych Rejonu Umocnionego Hel (K2)
11. żelbetonowa kopuła dla karabinów maszynowych Rejonu Umocnionego Hel (K3)
12. żelbetonowa kopuła dla karabinów maszynowych Rejonu Umocnionego Hel (K4)
13. żelbetonowa kopuła dla karabinów maszynowych Rejonu Umocnionego Hel (K5)

V. 21. Bateria Przeciwlotnicza Rejonu Umocnionego Hel

1. stanowisko ogniowe działa p/lotniczego 75 mm
2. stanowisko ogniowe działa p/lotniczego 75 mm

VI. 22. Bateria Przeciwlotnicza Rejonu Umocnionego Hel, tzw. bateria portowa

1. stanowisko ogniowe działa p/lotniczego 75 mm
2. stanowisko ogniowe działa p/lotniczego 75 mm

VII. 23. Bateria Przeciwlotnicza Rejonu Umocnionego Hel

1. stanowisko ogniowe działa p/lotniczego 75 mm
2. stanowisko ogniowe działa p/lotniczego 75 mm

VIII. 27. Bateria Artylerii Stałej (27 BAS)

1. stanowisko ogniowe (1001)
2. stanowisko ogniowe (1002)
3. stanowisko ogniowe (1003)
4. stanowisko ogniowe (1004)
5. główny punkt kierowania ogniem (1007), potocznie "Kurza Stopka"
6. schron agregatu (1025)
7. schron centrali artyleryjskiej (1025)
8. garaż dla reflektora (1017)
9. schron agregatu (1022)

IX. 31. Bateria Artylerii Nadbrzeżnej Rejonu Umocnionego Hel, tzw. Bateria im. Heliodora Laskowskiego (31BAN), potocznie "bateria cyplowa", późniejsza 13 BAS

1. stanowisko ogniowe (200)
2. stanowisko ogniowe (201)
3. stanowisko ogniowe (202)
4. stanowisko ogniowe (203)
5. schron amunicyjny (213)
6. schron centrali artyleryjskiej (1021), po wojnie stanowisko dowodzenia 27. Baterii Artylerii Stałej (27BAS)
7. schron agregatu prądotwórczego (1025), po wojnie schron agregatu prądotwórczego 27 Baterii Artylerii Stałej (27BAS)
8. schron amunicyjny (213), po wojnie schron amunicyjny 13 baterii Artylerii Stałej (13BAS)

9. koszary

X. 32. Bateria Artylerii Przeciwdesantowej Rejonu Umocnionego Hel 2x105 mm, tzw. "grecka"

1. schron większy (32/A)
2. schron mniejszy (32/A)
3. stanowisko ogniowe dla dział 105 mm (32/B)
4. stanowisko ogniowe dla dział 105 mm (32/B)

XI. 33. Bateria Artylerii Przeciwdesantowej Rejonu Umocnionego Hel 2x105 mm, tzw. "duńska"

1. schron większy
2. schron mniejszy
3. stanowisko ogniowe dla dział 105 mm
4. stanowisko ogniowe dla dział 105 mm

XII. Niemiecka Bateria Artylerii Nadbrzeżnej "Schleswig-Holstein" /3x406 mm/

1. stanowisko ogniowe B1 dla armaty 406 mm
2. stanowisko ogniowe B2 dla armaty 406 mm
3. stanowisko ogniowe B2 dla armaty 406 mm
4. wieża kierowania ogniem
5. magazyn amunicyjny
6. magazyn amunicyjny
7. estakada transportowa baterii
8. zachowane elementy torowiska wewnętrznej kolejki wąskotorowej

4. Zabytki budownictwa drewnianego i o konstrukcji drewnianej szkieletowej

- I. Chata rybacka, ul. Wiejska 29
- II. Chata rybacka, ul. Wiejska 33
- III. Chata rybacka, ul. Wiejska 39
- IV. Chata rybacka, ul. Wiejska 78, ob. siedziba Zrzeszenia Kaszubsko – Pomorskiego
- V. Chata rybacka, ul. Wiejska 87
- VI. Chata rybacka, ul. Wiejska 100
- VII. Chata rybacka, ul. Wiejska 107
- VIII. Chata rybacka, ul. Wiejska 110
- IX. Chata rybacka, ul. Wiejska 117
- X. Chata rybacka, ul. Wiejska 119

XI. Chata rybacka, ul. Wiejska 121

XII. Chata rybacka, ul. Wiejska 141

5. Zabytki budownictwa murowanego

Przeważająca większość obiektów zalicza się do tej kategorii

6. Zabytkowe cmentarze

I. Cmentarz komunalny (d. rzymsko-katolicki)

4.3. OCENA STANU ZASOBÓW DZIEDZICTWA KULTUROWEGO

Największy zespół zabytków skoncentrowany wzdłuż ulicy Wiejskiej jest chroniony poprzez wpis obszarowy do rejestru zabytków. Wpisanych jest także indywidualnie kilka budynków z ulicy Wiejskiej. Główne zastrzeżenia, jakie można mieć do stanu zachowania domów przy Wiejskiej, to częste stosowanie niedobrej stylistycznie stolarki okiennej. Istotne jest, aby renowacje zabytkowych budynków nie odbywały się kosztem autentycznej substancji zabytkowej, jak to niestety zdarzyło się kilkakrotnie w przypadku cennych obiektów w latach 80. i 90.

Drugą grupą zabytkowych obiektów stanowi międzywojenne „polskie” osiedle rybackie. Kilka obiektów zostało niestety przebudowanych, tracąc walory zabytkowe. Przeprowadzone prace nad gminną ewidencją zabytków wyłoniły godne ochrony obiekty zachowane na terenie „polskiego” osiedla. Zespół osiedla jako całość godny jest także ochrony konserwatorskiej. Współtworzy wraz Helem lokacyjny urbanistyczny rdzeń miasta.

Niezwykła koncentracja zabytków militarnych na terenie gminy stwarza możliwość zorganizowania jednego z największych na terenie Polski muzealnych kompleksów militarnych. Ważnym momentem w realizacji tego zadania było powstanie Muzeum Obrony Wybrzeża obejmującego ochroną część baterii „Schleswig-Holstein”. Docelowym zadaniem powinno być objęcie ochroną muzealną wszystkich obiektów Helskiego Rejonu Umocnionego. W przeciwnym przypadku istnieje ryzyko dewastacji tych cennych zabytków, i to mimo objęcia ich ochroną konserwatorską. Problemem w tym przypadku jest ich oddalenie i brak możliwości nadzoru.

Innym cennym zabytkowym kompleksem jest zespół latarni morskiej. Mimo objęcia zespołu ochroną konserwatorską część obiektów ulega niestety dewastacji – przykładem zabudowania gospodarcze domu (bliźniaka) latarnika, z połowy XIX w.

4. ANALIZA STRATEGICZNA SWOT

Perspektywy rozwoju gminy – mocne i słabe strony oraz wynikające stąd szanse i zagrożenia dla ochrony środowiska kulturowego

Mocne strony	Słabe strony	Czynniki sprzyjające ochronie środowiska kulturowego	Zagrożenia dla ochrony środowiska kulturowego
atrakcyjność turystyczna – piękne plaże w bezpośrednim sąsiedztwie lasów	krótki sezon turystyczny	wykorzystanie zasobów dziedzictwa kulturowego dla rozwoju turystyki	ryzyko utraty wielu zabytków architektury militarnej
wyjątkowość położenia Helu na wysuniętym cyplu Mierzei Helskiej	duża atrakcyjność turystyczna sąsiednich gmin	włączenie dziedzictwa kulturowego w budowanie tożsamości społeczności lokalnej	ryzyko utraty oryginalnej substancji zabytkowej podczas renowacji zabytkowych obiektów
walory przyrodniczo-krajobrazowe Mierzei Helskiej, Zatoki Puckiej i Gdańskiej	trudności komunikacyjne – długotrwały dojazd do Helu	wykorzystanie mody na turystykę kulturową dla przedłużenia sezonu turystycznego	niebezpieczeństwo bezładnej zabudowy, w związku z małym pokryciem terenu miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego
odrębny charakter krajobrazu		większa dbałość o przestrzeń publiczną,	ryzyko wypełnienia przestrzeni publicznej

kulturowego Mierzei Helskiej zachowana w znacznym stopniu zabudowa osady rybackiej w Nowym Helu wielki kompleks obiektów obronnych dawnego Rejonu Umocnionego Hel bliskość Aglomeracji Gdańskiej duże możliwości rozwoju turystyki wodnej	ograniczona ilość wolnych terenów budowlanych	krajobraz, architekturę w celu podniesienia atrakcyjności turystycznej gminy większe możliwości właściwej konserwacji budynków zabytkowych ze względu na wzrost zamożności gminy	niedostosowaną do urbanistycznego kontekstu mała architekturą i reklamami
--	--	--	--

5. CELE I DZIAŁANIA W ZAKRESIE OCHRONY DZIEDZICTWA KULTUROWEGO NA LATA 2021-2024 DLA GMINY HEL

Zgodnie z przytoczonymi wyżej przepisami ustawowymi ochrona zabytków należy do zadań własnych gminy. Ustalone poniżej priorytety, cele strategiczne i wynikające z nich cele operacyjne oraz kierunki działania wyznaczają działania gminy w zakresie ochrony zabytków na lata 2021-2024.

6.1. PRIORYTETY I CELE STRATEGICZNE

PRIORYTET 1. Zahamowanie procesów degradacji zabytków i doprowadzenie do poprawy stanu ich zachowania

CEL STRATEGICZNY 1. Ustalenie zasad współpracy z właścicielami zabytków, które przyczynią się do poprawy stanu zachowania zabytków

CEL STRATEGICZNY 2. Dbłość o stan zachowania zabytków będących własnością gminy

CEL STRATEGICZNY 3. Wykorzystanie środków prawnych i organizacyjnych dla zabezpieczenia obiektów zabytkowych

CEL STRATEGICZNY 4. Wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych przeznaczonych na opiekę nad zabytkami

CEL STRATEGICZNY 5. Włączenie społeczności lokalnej w działania na rzecz ochrony dziedzictwa kulturowego

CEL STRATEGICZNY 6. Poszerzanie wiedzy na temat środowiska kulturowego gminy Hel

PRIORYTET 2. Poprawa stanu ładu przestrzennego w gminie i stworzenie na podstawie tradycyjnego układu przestrzennego własnej tożsamości przestrzennej gminy i poszczególnych miejscowości gminy

CEL STRATEGICZNY 7. Ustalanie w uchwalanych miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego zasad, ograniczeń i regulacji, które przyczynią się do poprawy ładu przestrzennego gminy

CEL STRATEGICZNY 8. Przestrzeganie zasady, że wszystkie nowopowstające budynki muszą odpowiadać formą tradycyjnym budowlom istniejącym na terenie gminy

PRIORYTET 3. Zwiększenie atrakcyjności turystycznej gminy pod kątem wykorzystania w tym celu dziedzictwa kulturowego

CEL STRATEGICZNY 9. Wyeksponowanie oraz promowanie zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego

PRIORYTET 4. Tworzenie miejsc pracy związanych z wykorzystaniem i ochroną zabytków

CEL STRATEGICZNY 10. Popieranie działań zmierzających do wykorzystania i właściwej adaptacji obiektów zabytkowych dla potrzeb turystyki i usług

6.2. TABELA – CELE I DZIAŁANIA WRAZ Z TERMINARZEM

CEL STRATEGICZNY 1. Wykorzystanie środków prawnych i organizacyjnych do stworzenia odpowiednich warunków ochrony środowiska kulturowego

Cel ten koresponduje z zadaniami gminy określonymi w art. 87 Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami:

- 1) *włączenie problemów ochrony zabytków do systemu zadań strategicznych, wynikających z koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju;*
- 2) *uwzględnianie uwarunkowań ochrony zabytków, w tym krajobrazu kulturowego i dziedzictwa archeologicznego, łącznie z uwarunkowaniami ochrony przyrody i równowagi ekologicznej;*

CELE OPERACYJNE	Działania	Terminarz/zasady Działań
-----------------	-----------	-----------------------------

CEL OPERACYJNY 1. Wykorzystanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego i innych instrumentów planistycznych jako instrumentu przyczyniającego się do poprawy ładu przestrzennego gminy oraz ochrony zabytków	Działanie 1. Opracowanie i aktualizacja miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, przy uwzględnieniu problematyki ochrony środowiska kulturowego	sukcesywnie
	Działanie 2. Ujmowanie w decyzjach o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego i decyzjach o warunkach zabudowy zapisów o ochronie obiektów i obszarów wpisanych do rejestru zabytków i włączonych do gminnej ewidencji zabytków	sukcesywnie w miarę wydawania decyzji
CEL OPERACYJNY 2. Monitorowanie stanu zachowania zabytków oraz działania na rzecz jego poprawy	Działanie 3. Aktualizacja Gminnej Ewidencji Zabytków	do grudnia 2024 r.
	Działanie 4. Sporządzenie następnej edycji „Programu opieki nad zabytkami”	do grudnia 2024 r.
	Działanie 5. Informowanie władz konserwatorskich o zagrożeniu zabytków i ładu przestrzennego w gminie	
	Działanie 6. Sporządzenie sprawozdania z realizacji „Programu opieki nad zabytkami”	grudzień 2022 r., grudzień 2024 r.
CEL OPERACYJNY 3. Objęcie ochroną prawną szczególnie wartościowych zabytków	Działanie 7. Współpraca przy opracowywaniu wniosków do Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków	sukcesywnie

	o wpisanie najcenniejszych zabytków do rejestru zabytków	
--	--	--

CEL STRATEGICZNY 2. Działania na rzecz poprawy stanu zachowania obiektów zabytkowych

Cel ten koresponduje z zadaniami gminy określonymi w art. 87 Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami:

- 3) *zahamowanie procesów degradacji zabytków i doprowadzenie do poprawy stanu ich zachowania;*
- 4) *wyeksponowanie poszczególnych zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego;*

CEL OPERACYJNY 4. Finansowanie działań mających na celu poprawę stanu zachowania i estetyki obiektów zabytkowych	Działanie 8. Remonty i renowacje obiektów zabytkowych należących do Gminy oraz dofinansowanie remontów i renowacji obiektów zabytkowych wpisanych do Rejestru Zabytków i włączonych do Gminnej Ewidencji Zabytków	na podstawie uchwały Rady Miejskiej (dofinansowanie remontów obiektów włączonych do Gminnej Ewidencji Zabytków umożliwia Ustawa z dnia 22 czerwca 2017 r. o zmianie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz niektórych innych ustaw, art. 1 pkt. 10) – lista obiektów dofinansowanych znajdzie się w sprawozdaniu z wykonania „Programu opieki nad zabytkami”
	Działanie 9. Działania na rzecz poprawy wyglądu i odpowiedniej aranżacji przestrzeni publicznej	do sprawozdania z realizacji niniejszego „Programu...” zostanie załączona lista obiektów i wykonanych prac

CEL STRATEGICZNY 3. Wzmacnianie tożsamości lokalnej i włączenie społeczeństwa gminy w działania na rzecz ochrony dziedzictwa kulturowego

Cel ten koresponduje z zadaniami gminy określonymi w art. 87 Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami:

- 5) *podejmowanie działań zwiększających atrakcyjność zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych oraz wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych na opiekę nad zabytkami;*

CEL OPERACYJNY 5. Zwiększenie wiedzy i świadomości mieszkańców gminy nt. wagi kultywowania tradycji kulturowych regionu	Działanie 10. Współpraca ze szkołami w zakresie wprowadzenia do programów szkolnych elementów wiedzy o regionalnym dziedzictwie kulturowym	sukcesywnie
	Działanie 11. Informowanie urzędników i mieszkańców gminy o dziedzictwie kulturowym Helu i regionu	sukcesywnie

CEL STRATEGICZNY 4. Działania na rzecz zwiększenia potencjału turystycznego gminy

- 5) *podejmowanie działań zwiększających atrakcyjność zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych oraz wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych na opiekę nad zabytkami;*
- 6) *określenie warunków współpracy z właścicielami zabytków, eliminujących sytuacje konfliktowe związane z wykorzystaniem tych zabytków;*
- 7) *podejmowanie przedsięwzięć umożliwiających tworzenie miejsc pracy związanych z opieką nad zabytkami.*

CEL OPERACYJNY 6. Promocja turystyczna gminy	Działanie 12. Aktualizacja przewodnika (na androida) przedstawiającego walory kulturowe i przyrodnicze gminy	do grudnia 2022 r.
--	--	--------------------

	Działanie 13. Aktualizacja i poszerzanie informacji o historii oraz walorach kulturowych i przyrodniczych Helu na portalu gminy	sukcesywnie
	Działanie 14. Wspieranie wydawnictw dotyczących historii i dziedzictwa kulturowego gminy	sukcesywnie
	Działanie 15. Wykorzystanie imprez masowych organizowanych w gminie oraz innych okazji budzących zainteresowanie mediów do promocji dziedzictwa kulturowego gminy	sukcesywnie
CEL OPERACYJNY 7. Działania na rzecz rozwoju bazy i infrastruktury turystycznej	Działanie 16. Rozbudowa infrastruktury turystycznej w miejscowościach gminy oraz wzdłuż szlaków turystycznych	sukcesywnie
	Działanie 17. Wytaczanie i budowa oraz konserwacja szlaków turystycznych pieszych, rowerowych i konnych, ze szczególnym uwzględnieniem udostępniania zabytków militarnych (we współpracy ze starostwem powiatowym)	sukcesywnie

6.3. MONITORING REALIZACJI GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI

Zgodnie z Ustawą o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, wójt/burmistrz/prezydent ma obowiązek sporządzania, co dwa lata sprawozdań z realizacji gminnego programu opieki nad zabytkami i przedstawiania go do akceptacji przez Radę Gminy.

Wyniki osiągnięte przy realizacji Programu Opieki nad Zabytkami powinny być oceniane na podstawie stopnia realizacji działań wyszczególnionych powyżej.

6.4. INSTRUMENTARIUM GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI

6.4.1. INSTRUMENTY PRAWNE:

- 1) przepisy ustawowe
- 2) programy określające politykę państwa i województwa w zakresie ochrony dziedzictwa kulturowego.
- 3) miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego;
- 4) wynikające z przepisów ustawowych dokumenty wydawane przez wojewódzkiego konserwatora zabytków;

6.4.2. INSTRUMENTY KOORDYNACJI:

- 1) strategia rozwoju gminy;
- 2) plany rozwoju lokalnego;
- 3) programy rozwoju infrastruktury gminy;
- 4) programy ochrony środowiska przyrodniczego;
- 5) programy prac konserwatorskich;
- 6) studia i analizy, koncepcje;
- 7) plany rewitalizacji;
- 8) umowy i porozumienia;
- 9) kontrakty;
- 10) prowadzenie instytucji, w tym tworzenie podmiotów prawnych;
- 11) współpraca z wojewódzkim konserwatorem zabytków
- 12) współpraca z sąsiednimi samorządami w celu wypracowania wspólnej polityki ochrony środowiska kulturowego i przyrodniczego
- 13) współpraca z ośrodkami naukowymi i akademickimi;
- 14) współpraca z diecezją w zakresie ochrony i opieki nad zabytkami.

6.4.3. INSTRUMENTY FINANSOWE:

- 1) dotacje;
- 2) subwencje;

- 3) dofinansowania;
- 4) nagrody;
- 5) zachęty finansowe;
- 6) zbiórki społeczne;
- 7) programy operacyjne uwzględniające finansowanie z funduszy Wspólnoty Europejskiej.

6.4.4. INSTRUMENTY SPOŁECZNE:

- 1) pozyskanie poparcia społecznego na rzecz ochrony środowiska kulturowego;
- 2) edukacja kulturowa;
- 3) informacja nt. znaczenia dziedzictwa kulturowego dla rozwoju gminy;
- 4) współdziałanie z organizacjami społecznymi;

6.4.5. INSTRUMENTY KONTROLNE:

- 1) monitoring stanu środowiska kulturowego.
- 2) aktualizacja bazy danych geodezji i gospodarki gruntami, infrastruktury technicznej, stanu zagospodarowania przestrzennego gminy, stanów technicznych obiektów zabytkowych, poziomu bezrobocia;